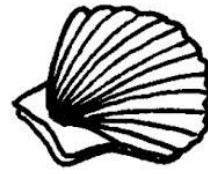

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. IV. szám 2019. április

„Victimae paschali laudes immolent christiani”

Már a küszöbön áll húsvét ünnepe, amikor Jézus feltámadását ünnepli egyházunk. A feltámadást, amit Jézus előre megmondott, s a tanítványok mégsem hitték el, egészen addig, amíg a saját szemükkel nem látták a Feltámadottat.

A diplomamunkámat az előző félévben egy nem mindennapi témából írtam: A halál teológiája a XX-XXI. században – címmel. Sokat foglalkoztam vele, számos művet elolvastam ezzel kapcsolatban. Miért is választottam ezt a témát? Úgy gondolom, sokszor nagyon is elzárkózunk a halál problémájától. Félünk tőle, ami a legtermészetesebb dolog. A múlt század első évtizedeiben vetették papírra ezeket a gondolatokat: *„ha általánosságban nézzük az embert, minél jobban megbizonyosodik egy dolog valóságáról, annál inkább megnyugszik benne. Ha viszont a halált nézzük ez az egyszerűnek tűnő gondolat, megkérdőjeleződik.”* Életünk végének tekintjük, pedig igazából ezután kezdődik az Élet. Ha Jézus földi pályafutását szemléljük – mert ki is lehetne számunkra példa, ha nem Ő – akkor megállapíthatjuk, hogy mindenben hasonló lett hozzánk, a bűnt kivéve, így a halált neki is el kellett szenvednie. De nem csupán passzívan elszenvedte, magára vette, hanem ezáltal barátait, sőt ellenségeit is kivonta annak hatalma alól. Egyszer, s mindenkorra legyőzte, s mi mégsem hisszük el teljesen. Pedig ha Jézussal élünk, és halálunkat az ő halálához kapcsoljuk, bízhatunk benne, hogy az, a feltámadással és a megdicsőüléssel fog folytatódni.

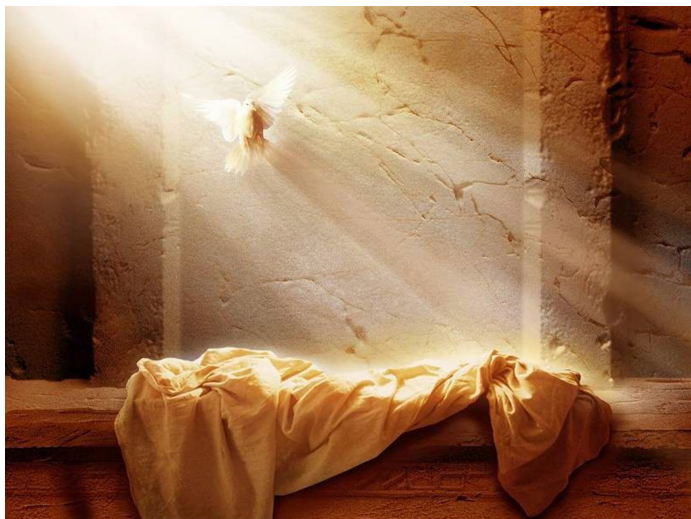
Nehezen megérthető gondolatok ezek. Ha a természetet nézem, olyan szépen követi életünk alakulását. Tavasszal megszületünk, növekszünk, egyre színesebbé válunk. Nyáron van a legtöbb erőnk. Őszre elérjük a sok gyümölcsöt termő idős kort. Amikor pedig lehullnak a fákról a levelek, s minden szín eltűnik, akkor kívülről úgy nézünk ki, mintha meghaltunk volna. De nem így van a természettel, és a saját életünkkel sem. Jön majd az új

tavas, s ami elmúlt, az életre támad, a fák újra hajtának. Jézus is meghalt, levették a keresztről, majd sietve eltemették, de nem maradt a sírban, hanem harmadnapra feltámadt. S megjelent a hitetlenkedő tanítványoknak.

Ha a hátralévő böjti hetekben elgondolkozunk ezen, akkor már előrébb léptünk a magunk, s szeretteink halálának elfogadásával kapcsolatban. Ami nem lesz szép sohasem, hiszen nem a halálra, hanem az örök életre lettünk megteremtve. De bízhatunk abban, hogy a halált a feltámadás követi. Mert Ő, már előttünk megküzdött a halállal, s győzelmeskedett!

*„Húsvét tiszta áldozatját a hívek áldva áldják.
Bárány megváltotta nyáját,
és az ártatlan Krisztus már
kiengeszteli értünk Atyját.
Élet itt a halállal megvitt csoda-csatával,
a holt Élet-Vezér ma úr és él!”*

Vida Zoltán
diakónus

IRODALMI MELLÉKLET

Az aréna homokján

Az álmából fölrettent Lucanus kábultan és ijedten nézett szét Nero székéből. Hogy került ő a császári baldachin alá? A Circus Maximus hatalmas arénája fehérlik előtte a holdfényben. A roppant kőkarzatok, az ülőhelyek sorai némán ásítják a homályt. Lucanus kábultsága pár pillanatig tartott. Aztán a fölocsúdott élességével és gyorsaságával pergett végig emlékezetén a mai este.

Apuleius hívta meg vacsorára. Azt üzenté, hogy kitűnő görög bora érkezett Samosból és fügemadarakat is kapott. E két dologért ő akár Baiaéba is leszaladna. Már odamenet is jókedvű volt, mert a görög cimboránál, Lichasnál ebédelt, ahol bőven megismerkedett a hispán borokkal. Ez a görög a nyugati borokért rajong. Ő egyiket se veti meg. Mindenesetre örült, hogy a mai napot ilyen jól eltöltheti két barátjánál. A Circusban Nero nagy játékot rendeztetett Saturnus tiszteletére az egyik aedilissel. De csupa unalmas dolgok: másodrendű gladiátorok hiábavaló vagdalkozása, aztán egy pár keresztényre ráuszítanak vadállatokat. Ha a bestiák nem nyúlnak hozzájuk, hozzák a vén olajfőző üstöket... Utálatos és unalmas!

Lichast is magával vitte Apuleiushoz. A ház meglehetősen üres volt, mert a rabszolgák jó részének kimenőt engedélyeztek. A cirkuszi játékok után, estefelé megkezdődnek a saturnusi körmenetek, utána egész éjszaka a saturnáliák. Így hát öten leültek estefelé a háztetőre. Narbo és Apicius is megérkezett. Apicius csak késő éjjel csatlakozott hozzájuk.

Rengeteget bolondoztak. Narbo narancsokat dobált a körmenetre. Az egyik síposnak a szájából kiverte a sípot. Egy pap az öklével fenyegetett fölfelé. Erre jobbnak látták bevonulni. Elüzentek Nicáért, aki másik két lányt is hozott magával. Vacsora közben törték a fejüket, mit csináljanak éjszaka. Mindenesetre megnézik, hogyan mulat Róma utcáin a bűdös nép. Jóízűen lehet elmulatni a sok részegen. Egy párba belekötnek, feldöntik és eldöngetik. A csöcselék jókat röhög az ilyeneken, he ezt senator és

lovagúrfiak csinálják. A múltkor a kis Nica is majdnem halálra nevette magát egy ilyen kalandon. A három lányt megittatták tüzes borral, beléjük tömték a megmaradt fügemadarpecsenyét és nekiindultak a jókedvű éjszakának.

Lichas fejhangon kornyikált valami korintusi trágárságot. Narbo a botjával ütögette Caius senator házának kliens-kapuját, mert neki sürgős mondani-valói volnának a nemes Publiáról, Caius feleségéről. De amikor lépéseket hallottak belülről, gyorsan tovább állottak, lévén Caius távoli rokona Narbónak. Lucanus kábult fejét forgatta. Eltűntek a gazemberek. Őt becsapták, itt hagyták. Most valahol jót nevetnek rajta. Valamiféle mormogást hallott a métakő felől. Megerőltette szemét. Ott bújtak össze egy csoportban a kő árnyékában. Ilyen ostobasággal akarják őt megijeszteni. Lekúszott a porondra és bosszúsan ment feléjük:

- Mit csináltok? Nica, ide gyere!
- Az aréna tere tompán dörögte vissza a kiáltást. A csapatból senki se felelt.

Megrettenve hőkölt hátra előttük. Ezek nem Apuleiusék. De kik ezek? Mit keresnek itt éjszaka? Térdelnek, mint valami üzött juhnyáj a holdfény mellett az árnyékban. Némák, mozdulatlanok. Lucanus haja égre borzadt ettől a halotti némaságban térdelő csoporttól. Ruháik egymást érve egy kis titokzatos kört

alkotnak a homokmezőn. Lucanusból ijedten tört fel a kiáltás:

- Kik vagytok? Mit kerestek itt?

Egy magas férfi állott fel a térdelőkből és halkán felelt:

- Mi semmi rosszat nem teszünk. Tegnap itt megölték egy kedves testvérünket, azért imádkozunk e helyen.

- Ki ölte meg?

- Nero! — mondta a férfi.

A körben egy kis 8 éves lányka zokogni kezdett. Egy nagyobb lány fejére tette kezét: — Ne sírj Tulliácska, ne sírj!

- E két leánynak az apja volt a mi testvérünk.
- Miért ölte meg a cézár?
- Mert keresztény volt! — válaszolta a férfi.

Persze, most ötlött Lucanus eszébe, hogy tegnap itt játékok voltak. Résztvevő udvariassággal fordult feljűk:

- Szegények! Borzasztó csapás lehet ez reájuk nézve.
- Óh, nem! Testvérünk Isten előtt áll. Ő győzött, mert elérte az örök célját!
- Jól teszed, hogy ilyen szavakkal vigasztalod szegényeket.

Lucanus örült, hogy ilyen szép szavakkal intézheti el ezt a furcsa ügyet. A férfi annyit mondott még csöndesen:

- Úgy látom, te vagy a Cirkusz vezetője. Ha úgy van, ne büntesd meg az őrt, aki beengedett bennünket. Mi csak imádkozni akartunk és emléket vinni e szent helyről.

Lucanus nem felelt semmit.

A többiek ekkor a homokból fölszedtek egy keveset, ahol a homok sötét volt a vértócsától. A nagyobbik leány a földig leborult és megcsókolta a homokot. Azután a kisebbik fülébe súgott valamit. Erre az is megcsókolta a porondot. Lucanus nézte.

- Menjünk! — mondta a férfi.

Az őr az ajtónál letérdelt a férfi előtt, megcsókolta a kezét és ezt mondta: — Ave ichtisz!

- Ave ichtisz! — felelte az halkán.

Lucanus megdöbbsent. Hát az örök között is vannak már keresztények! De nem szólt semmit. A sötétben ment a csapat után ki a szabadba. Kint a csoport a városból kivezető útra lépett.

- Nem a városba jöttök?
- Nem! Még dolgunk van. Isten veled!
- Az istenek veletek! — biccentett Lucanus feljűk kedvesen.

Titokban örült, hogy magára maradt. Titokzatos dolog ez az egész. Gondolatai össze-vissza keverednek. Hova mehettek Apuleiusék? Úgy fáj a feje. Ő elmegy Rómából valamelyik fürdőre. Azt mondta ez az ember, hogy a halott győzött, elérte az örök célját. Ave ichtisz! Üdvözlégy hal! — Micsoda furcsa köszönés. Ki tudná ezeknek az értelmét kibogozni? A múltkor egy csapat katonát kellett lemészároltatnia, mert keresztényeknek vallották magukat. De mit dühöng rájuk ez a Nero, mikor annyiféle vallás kevereg itt a rabszolgák között?!...

Nagy Miklós

Virágszombatja estéjén
Mária Fiát kérdezvén,
Hogy nagyhéten mi lesz dolga,
Néki Szent Fia megmondja.

Virágvasárnap mit teszel?
Szent Fiam, hogy mit művelöl?
Akkor anyám király leszek,
Jeruzsálembé bemegyek.

Hát nagyhétfőn mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám beteg leszek,
A templomba nem mehetek.

Hát nagykedden mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám vándor leszek,
Utcáról utcára megyek.

Hát nagyszerdán mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor Olajfák hegyére
Megyek gecemáni kertbe.

Hát a nagy zöld csütörtökön
Szent Fiam, hogy mit művelöl?
Akkor anyám hamis Júdás
Harminc ezüst pénzér' elád.

Nagypénteken mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám egy keresztre
Föl leszek én majd szögezve.

Majd a kereszt alatt állasz,
Kezeiddel el nem érhetsz,
Kezeiddel el nem érhetsz,
Szűz öledbe le nem vehetsz.

Nagyszombaton mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám föltámadok,
Dicsőségben uralkodok.

Nagyvasárnap mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám mennyországba
Leszek örök boldogságba.

Húsvét után negyven napra,
Felmé'k Atyám országába,
Elküldöm a vigasztalót,
A fehér színű galambot.

Pünkösd után nyolcvan napra
nagyboldogasszony napjára
felviszlek a mennyországba
a mennyei boldogságba.

„JÓ LENNE MEGÉRTETNI AZ EMBEREKKEL, HOGY ÉRDEMES IMÁDKOZNI” – INTERJÚ RÁTÓTI ZOLTÁN SZÍNMIKÉSSZEL

Rátóti Zoltán színészművészről sokan hallották, hogy az őrségi Magyarföld szerelmeseként fatemplomot épített a falunak. Azt talán kevesebben tudják, hogy ez nem egyszeri hitbuzgalmi fellángolás volt az életében. Most a Nemzeti Színház Egy ember az örökkévalóság című bemutatójában alakítja Szent Morus Tamást, akinek gyönyörű imáit nemcsak felolvassa, hanem szívvel értő módon beszél arról, őt hogyan érintették meg ezek a fohászok.

Egy szerepre készülés során természetes, hogy a színész tanulmányozza annak a valóságos személynek az életét, akit alakítani fog. Az viszont korántsem gyakori, hogy annyira vonzza a szerep mögött álló valóságos ember, mint ahogyan Önt elbűvölte Morus Tamás. Miért szerette volna mindenképpen felolvasni Morus négy imáját?

Egyszerűen megragadtak engem ezek az imák. Ez a sor például hozzám szól: „Ne engedd, hogy túl komolyan vegyem azt a valamit, ami sokszor belém lopakodik és neve: »én«.” Az egész világunk arról szól, hogy mi mindent meg nem teszünk az énünk kényeztetése érdekében. Ez óriási kísértés egy színész számára is. Ha már itt tartunk, én mindig hozzáteszem Morus imájához: „Add, Uram, hogy a szövegtudás se okozzon nehézséget!”. Ahogy öregszem, azt érzem, hogy egyre nagyobb a tétje annak, ha hibázom. Az a szegényérzet, hogy ezzel nemcsak magamat, hanem a kollégákat is zavarba hozom. Ez persze klasszikus szorongás, de a színészeknek ez valódi fenyegetés.

Morus másik imasora, amit különösen időszerűnek érzek: „a legádázabb ellenségem is leghívebb barátomként kezeljem”. Ez manapság, szerintem a legnagyobb próbatétel a világunkban és személyesen nekem is, hiszen olyan könnyen belefutunk gyűlölködésbe és ítélkezésbe.

Attól igazán szépek számomra ezek az imák, mert nem mesterkéltek, hanem magától értetődő megnyilatkozások. Az ima Morus számára persze túlélési eszköz is volt, hiszen rengeteg időt töltött – igaztalanul – börtönben. Aligha maradt volna ilyen derűs ima nélkül. Ha ennyit elérünk az előadással, már érdemes volt színre vinni Robert Bolt drámáját: jó lenne megértetni az emberekkel, hogy érdemes imádkozni.

Kis túlzással a színházban is szinte hitéletet él...

Egy barátom kérdezte tőlem viccesen: „te mindig papokat játszol?” A Pogánytánc című előadásban egy őrült hittérítőt alakítok, az Árnországból arra keressük a választ, hogyan pillanthatjuk meg Isten tekintetét a legkilátástalanabb helyzetben is. A Csíksomlyói passióban

Péter apostolt játszom, most pedig Morus Tamás szerepe talált meg. Pontosabban nagyon is vágytam erre a szerepre, hiszen Morus Tamás fölfogható példaképként. Csakhogy ez félrevezethető lehet egy színész esetében, hiszen nekem megformálnom kell, nem csodálnom.

Mi ragadta magával leginkább a személyiségében?

Az vonz benne, hogy még az életét is feláldozza az elveiért. A tisztaságáért, mindazért, amiben hisz. A következetessége, az elhivatottsága ragadott magával – ami a Teremtőbe vetett hitére támaszkodik. Amikor az ember biztos a hitében, akkor képes döntést hozni, és ez felszabadítja. Morus Tamás így élte a mindennapjait: bizonyossággal. Ezért nem alkudozott. Az előadásunk elsősorban a hitének következményeivel foglalkozik, azzal, hogyan kerül konfliktusba környezetével amiatt, hogy a katolikus tanításnak megfelelően nem hajlandó „áldását adni” VIII. Henrik király válaszára. Kévésbé Morus lelki útjára, inkább erre az ütközésre összpontosít Csizsár Imre rendezése. A politikai ármánykodás közepette egy fohász azért elhangzik az előadásban, nem is elhanyagolható üzenettel, hiszen ebben arra kéri Istent Morus, hogy még az utolsó órájában se billenjen ki a felvállalt döntéséből, ne kössön alkut. Tudja, hogy szüksége lesz a támaszra, hiszen abból még senki sem jött ki jól, ha felségárulással vádolják.

Ha az életét nem is, egy színházigazgatói állást Ön is feláldozott már az elveiért. Pontosabban 2016-ban azt nyilatkozta: „A kisfiam számára egy kedves, mosolygós idegenné válhattam” – ezért elhatározta, hogy lemond a Kaposvári Csíki Gergely Színház igazgatói állásáról. Bejött az elhatározása?

Persze senki sem hitte el akkoriban, hogy tényleg emiatt döntöttem így. Amikor megszületett Emese lányunk, úgy döntöttem, hogy felhagyok az igazgatással, mert nem akartam úgy járni, mint Gergő fiamnál, akit alig láthattam a számtalan teendőm miatt. A Pest és Kaposvár közötti ingázásokkal rengeteg időm ment el. Ha csak annyi haszna volt a döntésemnek, hogy ezeket az időket a gyerekekkel tölthetem, már megérte. De ennél sokkal több értelme volt.

Közben azért a Nemzeti Színházban játszik és a Magyar Művészeti Akadémia színházi tagozatát vezeti. A pesti művészlét sem kísérti meg?

Természetesen sok a teendőm, de a reggeleket és az estéket – ha éppen nem játszom – már a családommal tudom tölteni. Arra vágytam, hogy lássam a gyerekek fejlődését, ami bizony kimaradt Gergő első másfél évéből. Sokszor a mai napig teszek emiatt szemrehányást magamnak, de most éppen emiatt tudom, hogy jól döntöttem 2016-ban. Az igazgatással járó tervező munka hiányzik, nem is zárom ki, de nem is sürgetem, hogy egyszer még elvállalok egy felkérést. A feleségemmel azt szoktuk mondani, hogyha a Jóisten úgy akarja – úgyis neki lesz igaza.

Folytatás a másik oldalon.

Közel fél év távlatából hogyan csapódott le Önben a csíksomlyói fellépés, az, hogy több mint huszonöt-ezer ember előtt formálta meg Péter apostolt Vidnyánszky Attila Csíksomlyói passiójában?

El sem tudtam képzelni, milyen lesz azon a szent helyen fellépni. Színészként éppen arra kellett figyel-nünk, nehogy túlzottan magával ragadjon bennünket a zarándokhely kisugárzása. Még az augusztusi fellépés előtt fontolgattuk, hogy családotul megyünk, de végül letettünk róla, mert az a hét számomra a próbákról szólt, így csak látszólag lettünk volna együtt. Utólag úgy látom, hogy mi, színészek telítettek voltunk, de nem túlzott mér-tékben – ami a legjobb arány egy előadás esetében. Má-ig sokszor eszembe jut az a csodálatos fellépés, nem-csak akkor, amikor a színházban játszunk a Csíksomlyó-it, hanem a mindennapokban is.

Péter szerepéről azt mondta korábban, hogy az apos-tol ráébred, micsoda erő rejlik a vezeklésben. És erre vezet vissza, hogy „közel egy évtizede megszületett bennem a magyarföldi fatemplom építésének gondolata”. Miért akart vezekelni a templomépítéssel?

Nagyjából 35 éves koromtól folyamatos keresgé-lésben voltam, hogyan is éljem meg a hitemet. Addigra bizony sok árulást, csalást elkövettem, és arra gondol-tam, hogy ezt meg kell bánni. Persze ne gondoljon olyan bűntettekre, amik a polgári törvénybe ütköznek, de olya-nokra minden bizonnyal, amelyek az egyház törvényeit sértik. Rájöttem, hogy mindezért csak olyan vállalással vezekelhetek, ami meghaladja a hétköznapi képességeim-et. Mindez persze nem volt ennyire tudatos. Viszont szöveget ütött a fejemben, hogy ha már megszületett ben-nem a templomépítés gondolata, akkor azt végig is kell vinnem. Nem hagytam, hogy kósza gondolat maradjon. Már csak azért sem, mert én áldásként értékeltem ezt a sugallatot. Úgy éreztem, hogy ebben nekem kitartónak kell lennem.

Próbára is tették a kitartását!

Csak ahhoz tíz évre volt szükség, hogy egyálta-lán elindulhasson az építkezés. Rengeteg mélypontot éltem át az alatt a tíz év alatt, hiszen számtalan elutasítással találkoztam. „Mit akar ez a színész?” – ezt a kér-dést bizony sok arcról leolvastam, miközben megpróbál-tam engedélyeket, hozzájárulásokat szerezni. De éppen ezek a fájó reakciók ébresztettek rá arra, hogy ehhez a nagy feladathoz meg kell tisztulnom lélekben. Mert a fia-talkori színészléteimből fakadó életmódomból tapadhatott a nevemhez olyan előítélet, ami miatt elutasítottak. Ezek-ből az elutasításokból viszont később erőt tudtam meríte-ni. Volt este, hogy úgy feküdtem le, sose lesz ebből templom. Egy héttel később pedig megint új lendületet kapott az építkezés. Már álltak az alapok, amikor végre az első nagy oszlopot a helyére emeltük. Éjszaka jött egy olyan ménkű vihar, hogy a közeli házunkból is hallottuk, amint az egyetlen oszlopot is kicsavarja a földből. Min-den elpusztult, amit addig építettünk. Persze hogy elke-seredtem, de ez tanított meg arra, hogy szükségszerűen át kell élni a kétségbeesés pillanatait, de újra és újra fel kell állni.

Végül 2010 júliusában szentelték meg a templomot. Az ökumenikus szertartást Veres András szombathelyi me-gyéspüspök, Ittész János akkori elnök-püspök, a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület püspöke és Steinbach József a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke celebrálta. Máig nagy öröm látni, hogy esküvő-ket és keresztelőket is tartanak a fatemplomban. L.Gy.

NAGYCSÜTÖRTÖK ÉS NAGYPÉNTEK SÍK SÁNDORRAL

Péter sírása

És lőn, hogy a kakas másodsor szólala.
A csarnokban nevettek a római vitézek,
Visszhangzott szavuktól a főpap udvara.
És megfordult az Úr s az ő szemébe nézett.

És akkor minden elmúlt és minden elmaradt,
És minden elmerült hideg nagy messzeségben,
A szolgák és vitézek, fegyverek és falak,
És nem volt semmi többé, csak az a szörnyű két szem.

Csak az a könnyes két szem. És nem volt semmi más:
Csak ő volt és a Krisztus. És az a villanás,
Melyen az örök titkok minden rejtelve rezgett,

Melynek zengő villáma szegény szívére hullt.
S lőn, hogy az oszlop mellett Péter megtántorult,
És eltakarta arcát és halkán sírni kezdett.

Jézus és a kereszt

Akkor fölemelék a keresztet a poroszlók,
És tompán megzördültek a hosszú nagy szegek.
Odalépett. Szemében két csillag remegett,
S az ostor izzó csókja szent vállain piroslott.

Vöröslő fény világolt a Koponyák-hegyén,
Az égen torladoztak fekete fellegek.
Már vijjogott a szél, a föld már reszketett,
És recsegett a kárpit a templom rejtékén.

A palota előtt kiáltozott rekedten
A hullámzó tömeg, kis, szegény emberek.
A lét örök forgása egy percre megmeredt,
S némán egymásra néztek: Krisztus és kereszt, ketten.

Nagy, ismeretlen tűzzel a lét új titka rezgett
Szemén és homlokán s a töviskoszorún.
És karjait kitarja, szelíden, szomorún,
És magához ölelte a rettentő keresztet.

Czakó Gábor

Bevándoroltatás

Törvény írta elő a szaracénoknak a templomépítést, a lakosok felének megkeresztelkedését

Tüzet a puszkaporos hordóba!

Nyugat-Európa politikusaik többsége a hajdan keresztény Európa helyén egy multikulti lakosságalmazt igyekszik bütykölni, ami vagy elkészül, vagy nem. A tervezők ideológiából indultak, tehát nem bibelődtek részlettanulmányokkal. Mit számít, hogy a bevándoroltattak kicsodák? Ebből is látható, hogy a szervezők szeme előtt nem Európa és lakóinak érdeke lebeg. A munkálatok lendületesen folynak.

A liberalizmus uralomra jutása tárta föl Európa „lágy altestét”. A francia forradalom „szabadságizmusa” megtizedelte a vallásos embereket a parasztoktól a papokon és tudósokon keresztül a királyi családig. Példáját követte Franco Spanyolországa, Hitler birodalma, Lenin és Sztálin, majd a második világháború utáni szovjet csatlós kormányok Koreától, Kinán, Vietnamon meg a Varsói Szerződés országain keresztül Etiópiáig és Kubáig. A világtörténelem eddig legvéresebb, társadalomkísérletnek álcázott tömeggyilkosságai közös célt tűztek a végrehajtók elé: elsősorban az egyes népek javának, lehetséges vezetőinek kiirtását, szellemi erejének megcsapolását.

Szóval, jócskán előrenyomult a kereszténygyűlölő nagytőke „szép új világa”. Nagyjából annyit tudunk, hogy óriási erők, mégpedig akár európainak is mondható csoportok is céljuká tették saját, történelmi léptékkal mérve fiatal, de már is omladozó liberális kultúrájukat összevegyíteni egy másfél évezredes fundamentalista monokultúrával. Beszéljünk nyíltan: a kökemény iszlámmal, ami főnnállása óta soha nem tett számottevő szellemi engedményt ellenfeleinek. A kereszténységnek végképp nem. Természetesen a liberalizmus és a többi politikai izmus sem jöhet szóba...

Merítsünk a történelemből! A nyolcadik század végére a mórok – muzulmán arabok és berberek – az északi partvidék kivételével elfoglalták az Ibériai-félszigetet. Aztán fordult a kocka: az északi keresztény királyságok: Aragónia, Kasztília, Portugália 1492-ig fokozatosan visszahódították egész Ibériát.

Az arabok egyik, moriszakónak nevezett csoportja nem vonult vissza Afrikába, hanem színleg fölvette a keresztiséget, miközben megmaradt régi hitén és birtokein. Fernand Braudel francia történész írta róluk: „A moriszakók beolvadhatat-

lanok maradtak. A mórok spanyolellesenségét nem a faji gyűlölet vezette (...), hanem a kultúra, a vallás gyűlölete. Mindent megőriztek: ruházatukat, vallásukat, nyelvüket, bezárt házaikat, mór fürdőiket. Elzárták a nyugati kultúra elől, s ez a vita lényege.”

Végül a 18. század közepén a spanyolok kitelepítették a moriszakókat Észak-Afrikába, ahol a városok környékén többnyire mezőgazdasággal foglalkozva éltek tovább, nem átkeresztényként. Természetesen fokozatosan beolvadtak a helyi muzulmán többségbe.

Nehezen találhatunk olyan példákat, amelyent a mi nagy Könyves Kálmán királyunk (1095–1116) mutatott! A tizenegyedik század muzulmánjait mifelénk izmaelitának vagy szaracénoknak hívták. Izmael Ábrahám Hágár nevű rabszolganőjétől való elsőszülött fia volt. Tőle származtatják az arabokat. Elsősorban kereskedéssel, állattenyésztéssel foglalkoztak, valamint hadakozással és üzlettel, pénzügyekkel. Ezekkel a szakmákkal kapcsolódtak a korabeli magyar élethez. Miután kevesen voltak, várniuk kellett, hogy néhány nemzedék múlva ütőképesebb kisebbséget, majd többséget alkossanak, mint teszik ezt napjaink Nyugat-Európájában, ahol a muzul-

mán népszigetek – no go zónák – egyre gyarapszanak, míg nem lassan kontinenssekké híznak, s összefonó el nem nyelik a helybéliék fogyatkozó, hitükkel együtt önbizalmukat veszítő csoportjait.

A középkorban hozzánk érkező muszlimok, a kálizok, nem csak üzletemberként működtek, de komoly katonai erőt is képvisáltak, különösen lovastjászként vitézkedtek.

Könyves Kálmán királyunk átlátott a stratégiájukon. Kezdetben szegény menekültekként jöttek az izmaeliták. Kaptak területeket, ahol falvakat alapítottak, gazdálkodtak, üzleteltek, szaporodtak. A nyílt vagy titkos többnejűség révén a keresztényeknél gyorsabban. Kálmán király uralkodóhoz illően kiszámította a várható fejleményeket. A kálizok ügyes üzletemberekként működtek, ugyanakkor komoly katonai erőt is jelentettek. A korabeli magyar államnak tehát érdeke volt, hogy a hitében, szokásaiban, életrendjében, azaz különállásában fölszámolja ezt a

katonai és gazdasági erejét tekintve egyre ütőképesebb kisebbséget.

A Krisztus utáni 1100. esztendőben Kálmán úr kiadta „A régi hitűkhöz ragaszkodó izmaeliták büntetéséről” című törvényét. Jó keresztényként nem gyűlölte ő az izmaelitákat. Üzletelésükben sem korlátozta őket, másban sem, amíg nem vált nyilvánvalóvá alattomos stratégiájuk. Mindaz, amivel ellene mondtak a keresztény Magyarország elveinek, életrendjének és végső fokon létének. Lássunk néhány részletet Kálmán úr törvényéből!

„Ha valaki izmaelitákat böjtölésen kap vagy disznóhústól való tartózkodásban, (rituális) mosakodásban, avagy más vétkes szokásukban, az ilyen izmaelitákat küldjék a királyhoz.” Hogy a király mit tesz velük, arról a törvény hallgat. A törvény továbbá előírta a falusi szaracénok templomépítését, valamint a lakosok felének megkeresztelkedését, továbbá az izmaelita leányok férjhez adását keresztény legényekhez. A lakomákon előírta „a disznóhús evést”. Ez a bekezdés sem támadja nyíltan és szemből a káliz népcsoportot, mindössze két ponton, a legérzékenyebekben, a valláson és a gyomron kezdi ki.

Korántsem biztos persze, hogy a királyt a törvényalkotásban pusztán az evangelizáció eszméje vezette, inkább a rejtőzködve nyomuló belső ellenséget próbálta megfékezni az új jogszabállyal. Kálmán más okleveléből tudjuk, hogy a muszlimoknak jól ment dolguk nálunk akkoriban. Ők voltak például a királyi kincstár vámszedői, ezen kívül a pénzverés és a pénzforgalom irányítása is lassacskán az ő kezükbe csúszott. Nyelvészek mondják, hogy a kálizra hajazó helyneveink, pl. Budakalász ennek az állítólag iráni eredetű népcsoportnak a nevét őrzik.

Kálmán úr igazi keresztény volt, tehát fölismerte a veszélyt, és így sikerrel lépett föl ellene. A mai nyugat-európai emberek zöme, beleértve a hangadókat, a pártokat, sőt az úgynevezett kereszténydemokrata politikusok jó részét is, hitehagyott. A ház már ég, gomolyog a füst, de ők még nem sejtik a bajt a polkor-rekt, éhkoppra fogott lelkekkel.

Weöres Sándor:

Protohomo

Az ember még nem ember,
csak hadonászó, veszélyes kamasz.
Az ember akkor lesz ember,
ha átvilágítja mélyéig önmagát,
s a benső világosságból
környezetére sugarat bocsát.

Angelica nővér tizenhét bölcsessége

Idézetek a 93 éves korában, 2016 húsvétvasárnapján elhunyt Angelica Rizzo nővértől, aki 1980-ban egy garázból átalakított stúdióban indította el a globális EWTN katolikus televíziós hálózatot.

Ne feledd: szavazz az életre! Lehet, hogy a sajátod az...

Legtöbben azért fáradoznak, hogy különféle címeket tehesse-

nek a nevük után; mi csak egyet szeretnénk elé: Szt.

Ha olyan probléma van az életedben, amit nem látsz át és nem értesz, akkor az imaéletedet vizsgáld, ne a problémát.

Csak az örökkévalóságban fogjuk meglátni a lélek szépségét, és csak ott fogjuk felismerni, mekkora dolgokat vitt végbe a lelki szenvedés.

Olykor a legrosszabb napom, ami fájdalommal és szenvedéssel teli, Isten szemében a legjobb, ha derűsen és szeretettel viseltem.

A türelem azt jelenti, hogy idődet Isten idejéhez igazítod.

Életünk megváltoztatását nem halaszthatjuk holnapra vagy öregkorunkra, mert lehet, hogy nem lesz holnap.

Valljuk be, hogy Isten akarata és a saját akaratunk ellen harcolunk. Mondj egy problémát az életedből: van egy fogadásom, hogy Isten akarata ellen hadakozol.

Az a dolgod, hogy kimondd az igazságot, aztán az emberek vagy elfogadják, vagy nem. De hordoznunk kell az igazságot. Oly nagy igazságínségben élünk manapság!

A lélek, aki Istenben bíz, legyőzhetetlen!

Nem félek a kudarctól... Amitől halálosan rettegek, az, hogy meghalok, és az Úr azt mondja: „Angelica, ezt tehetted volna, ha jobban bíztál volna.”

Rá kell hangolódunk Isten akaratára, hogy csak azokat a dolgokat kérjük, amiket Ő kíván, és akkor mindent megkapunk, amit csak kérünk.

Ha az emberek nem lennének, mindannyian szentek lehetnénk.

Az Úr szeretetet kér tőlünk. Ha még az ellenségeinket is szeretnünk kell, képzelj el, mekkora szeretetet vár a családtagjaink felé!

Engedetlenség, gorombaság, érzéketlenség, önzés, önteltség – ez mind gőg. Ezek komoly dolgok. Hamis dolgok.

Egy csepp derű

Az alábbi esetet a nemrég elhunyt Angelica anyja, a nemzetközi EWTN televíziós hálózat világhírű alapítója írja le visszaemlékezéseiben:

Mindig jól szórakozom azon, ahogy az Úr időnként kijózanítja az embert a gőgjéből. Néhány éve egy jótékonysági vacsorán vettem részt Washingtonban. Nagyon elegánsan öltözött társaság volt, mindenki szmokingot, estélyi ruhát viselt; csak néhány embert ismertem közülük. Egyszerre többen odagyültek körém, mosolyogtak, kezet akartak fogni, kérték, hadd készítsenek fotót velem. Hízelt a nagy érdeklődés, míg rá nem jöttem, mi a szívélyesség igazi oka. Az egyik férfi ugyanis megkérdezte: „Nos, kedves Teréz anyja, hogy mennek a dolgok Indiában?”

Christianae (Mother Angelica's Answers, Not Promises p185)

„MEGKÖTÖTTE A BÉKÉJÉT ISTENNEL” – HITÉRŐL VALLOTT A FORREST GUMP SZEREPLŐJE

A Dan hadnagyként ismert színész, Gary Sinise életében fordulópont volt a 2001. szeptember 11-i terrortámadás. Felesége révén került közelebb a katolikus egyházhoz, majd családját meglepve karácsonykor ő is megbérmálkozott. A legjobb férfi mellékszereplőként Oscar-díjra jelölt színész, életrajzi könyvében írt megtéréséről. „Nem mondta ki ugyan soha, de azt hiszem megkötötte a békéjét Istennel” – ezt a Forrest Gump című filmben a főszereplőt játszó Tom Hanks mondja Dan hadnagyról.

Az Oscar-díjas színész nem tévedett sokat, hiszen az 1994-ben bemutatott film után, bár jó pár évvel, de a Dan hadnagyot alakító Gary Sinise is megtért. A 63 éves Sinise arról is mesél nemrég megjelent Grateful American (Hálás amerikai) című önéletrajzában, hogy milyen volt az útja a katolikus vallásig. Hitéről többször is tanúságot tett (korábban mi isírtunk 10 hollywoodi sztárról, akik felvállalták a hitüket), legutóbb a Catholic News Service-nek adott interjújában is beszélt a kezdetekről.

Felesége, Moira Sinise az 1990-es évek végén egy színdarabban játszott (The playboy of the Western World) és félt, hogy szerepe miatt visszaesik az alkohol-függőségbe, ezért egy Anonim Alkoholista (AA) csoporthoz fordult segítségért.

„Egyszer elment egy katolikus templomba és megkérdezett egy francia hölgyet, hogy merre találja az AA-találkozót. Erre a nő azt mondta neki: „Magának katolikusnak kellene lennie”. Ebben a pillanatban megváltozott benne valami” – árulta el Sinise feleségéről, majd hozzátette, hogy Moira nem kapott vallásos neveltetést. Bár anyukája még katolikus volt, de már ő sem gyakorolta a hitét.

Ezt követően Moira Észak-Karolinába utazott a gyerekekkel, ahol férje éppen forgatott. Amikor odaértek, egy hurrikán miatt evakuálni kellett a várost, amit végül autóval hagytak el. „Amikor éppen Charlotte-ba tartottunk és tombolt mögöttünk a hurrikán, a feleségem odafordult hozzám és azt mondta, hogy katolikus leszek” – mondta Sinise.

Bár férje először jót nevetett ezen, Moira valóban így tett és miután hazaértek elkezdett hittanra járni és a gyerekeket is átíratta egy katolikus iskolába. A család pedig közösen járt misére és 2000-ben húsvétkor Moira bérmálkozott. Bár Gary is járt a családdal templomba, számára a 2001-es terrortámadások után vált a hely igazi megnyugtató „otthonná”. Mégis, közel tíz évet várt még azzal, hogy ő is bérmálkozzon.

„A családom előtt titokban tartottam, hogy hittanra járok. 2010-ben, szentestén azt mondtam nekik, hogy menjünk a Morton’s Steakhouse-ba és ott fogyasszuk el az ünnepi vacsorát. Aztán amikor a templomhoz értünk, mindenki kérdezte, hogy mit keresünk itt. Azt válaszoltam, hogy gyereknk, menjünk be. Besétáltunk és a pap megbérmált. Csodálatos volt.”

Gary Sinise számára a hit mellett fontos lett a jótékonyosság is. Elmondása szerint a 2001-es terrortámadások változtatták meg az életét. Ez a szörnyű tragédia felhívta a figyelmét arra, hogy segítsen másokon. Szívesen látogat meg katonákat, akiknek koncertekkel gyűjt adományokat Dan hadnagy nevét viselő zenekarával, továbbá otthont hozott létre sebesült veteránoknak számára, valamint iraki gyerekek oktatását segíti.

Forrás: Aleteia / Catholic News Service

Fotó: Today Show

“VALAKIK NAGYON JÓL IMÁDKOZTAK ÉRTEM” – EPERJES KÁROLY

Magával ragadó, nagyszerű interjút adott az InfoRádió Aréna című műsorának Eperjes Károly Kossuth-díjas színművész. A mélyen hívő “Szamóca”, ezúttal sem tagadta meg hitét, sőt: szinte minden válaszából sugárzott gondolkodása.

A jóról és a rosszról

“A jó és a rossz az evidencia. Itt Európában – és a nyugati “halálcivilizációban” – talán most veszendőben van, de az élet kultúrájában a jó és a rossz az evidencia. Jó az, ami az Istennek jó, rossz az, ami az Istennek rossz. Ha ezt a meghatározást eldobom, akkor máris elveszítem a személyiségem építését és rogyok az egyéniség mafláságába. Az egyéniség hányódik ide-oda az ideológiák között, a személyiség pedig tudatosan követi az egyetemes értékrendet. Mert tudja, hogy van felette egy princípium, és megpróbál visszatérni oda – a talentumait kiteljesítve -, ahonnan kiindult. Mert Ő a kezdet és a vég, az Alfa és az Omega.”

A sikerről és a szenvedélyről

“A sikert jól feldolgozni éppen olyan nehéz mint a bukást. Sokszor a bukás febbevágása jobban kiegyenesíti az embert, mert a siker elbizakodottá tudja tenni az embert. Jó ideig én sem tudtam feldolgozni a sikert: az élvezet örömei elhatalmasodnak, és az ember kisiklik. Még azt is elhittem, hogy nem lehet drogot úgy eljátszani, ha az ember nem próbálja ki. Kétszer voltam a pokol kapujában, nem lehet leírni, de tudom, hogy ott voltam.

Valakik nagyon jól imádkoztak értem.

Nem tudom mi történt volna, ha akkor nem tartok mély bűnbánatot és nem találom meg az igazi orvosát ennek a túlhajszolt életállapotnak – minden szenvedélybetegségből terápiával is ki lehet jönni, de az ember előbb utóbb visszaesik. Ha a túlzott szenvedély helyére nem az egyetemes orvos kerül, akkor az ember nem tudja rendbe tenni magát. Bármilyen szenvedélyből csak az isteni orvoson keresztül lehet kijönni, és ezt a katolikus hitemben megtaláltam: napi szentmise és szentáldozás nélkül nem tudok és nem is szeretnék élni. Van egy belső erős iránytűm, ami az igenre igent mond, a nemre pedig nemet. A kegyelemre igent kell mondani, a kísértésre meg nemet. Ez egy állandó belső küzdelem.”

Múlt hónapban betöltött 65. születésnapjáról

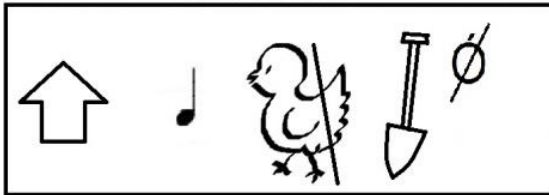
“Az a döbbenetes, hogy az ember sokkal bölcsőbb már ennyi idősen, de nem tud annyi energiát mögé tenni, ezzel szembesülni kell. Akármit csinálunk, egyre közelebb van a végkifejlet: mi színészek mehetünk korábban is szakmai nyugdíjba, de amíg azt érzem, hogy színpadra tudok menni, filmet tudok készíteni, előadásokat tudok tartani, addig nem szeretnék nyugdíjba menni. De elkövetkezhet az a pillanat, amikor meg kell emelnem a kalapomat, és azt kell mondanom, hogy “Szamóca, irány a nyugdíj!”.”

A Kossuth-díjas művész a műsorban elszavalta Szabó Lőrinc Hazám, keresztény Európa című versét, amit az Interneten is elérhetünk.

Forrás: Internet

G y e r m e k o l d a l

KÉPREJTVÉNY

A Húsvéti ünnep oka.

Ministránsok téli kirándulása

2019. február 23-án, szombat reggel 8 óra után érkeztek meg értünk az atyák Szőlősgyőrökbe az autóbusszal, és úgy 10 órára érkezünk meg Siófokra a sportsarnokhoz.

Csapatokká szerveződünk majd a siófoki cserkészekkel fociztunk és teremhokiztunk egy jót, a szuper teremben. A játékok után tovább indultunk a mindenki által várt Galerius Termál Fürdőbe. Rettentő jó volt a víz hőmérséklete és a csúszdák is fantasztikusak voltak! A megmártozást követően utunk a siófoki Kálmán Imre Kulturális Központba vezetett, ahol Pintér Béla koncertezett ezen az estén. Szerintem nagyon szép dalokat játszott és rettentő megható volt, ahogy Istenről beszélt és róla énekelt. Még az is tetszett, ahogy a fiatalabb korosztály gyermekeit is bevonta az éneklésbe, többen a színpadra is kimentek.

Nagyon jól éreztem magam és szerintem a többiek is hasonlóképpen vélekednek erről. Köszönjük Lóránt atyának és Zoli atyának ezt a nagyszerű élményt.

Huszár Patrik

Szőlősgyőrök

Evangélikus Iskola, 7.o.

KERESS 9 ELTÉRÉST A KÉT KÉP KÖZÖTT !

Tőkehal Olivás-citromos mártásban

Hozzávalók, 4 főre: 500g tőkehal, 1 db citrom, 1 dl olíva olaj, 80g vaj, 80 g fekete és 80 g zöld olívabogyó, 200g barna csiperkegomba, 1 dl fehérbor, só, ½ evőkanál durvára őröltfeketebors, 2 db babérlevél

Elkészítése: A halat négy egyenlő részre vágjuk, majd besózzuk. Serpenyőben, kevés olívaolajon 2-3 percig mindkét oldalát megsütjük. A serpenyőben a halak mellé tesszük a felkarikázott citromot, az olíva bogyókat és az egészben hagyott csiperkegombát. Vajat morzsolunk a tetejére, felöntjük fehérborral, majd hozzáadjuk a babérleveleket és megszórjuk az őrölt borsal. Fedővel letakarjuk, és 15-20 percig takaréklángon pároljuk.

Bemutakozik a képviselőtestület

Gyurákovics Ágota vagyok. Lengyeltótiiban születtem, ide jártam általános iskolába, majd Fonyódon érettségiztem. A gyógyszerügyi asszisztens-képzőt Kaposváron végeztem. Ettől kezdve nyugdíjazásomig a helyi patikában dolgoztam.

Gyuriga Károly atya hívó szavára jöttem önkéntesnek az egyházközségbe. Ráérő időmben szívesen kertészkedem, szeretem a virágokat.

A templom és a plébánia körüli munkában rendszeresen részt veszek, jól érzem magam ebben a közösségben.

Hamvas Béla

Isten tenyerén ébredtem

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a Földre,
Hófehér csúcsokra, kopár legelőkre,
Kanyargós folyók tükrében láttam kelni a Napot,
Sugaraiban álmos hajnal mosakodott.
Láttam az óceánt gyermekként ragyogni
Sirályokat felette felhőkkel táncolni,
Láttam a békét az emberek szívében.
Láttam az erdőket fürödni a fényben,
Láttam sok-sok mosolyt és láttam a reményt,
Láttam az embert, és láttam a zenét,
Láttam a földet szeretetben élni,
Láttam a csöndet a széllel zenélni.
Láttam Istent amerre csak néztem,
Miközben éppen az Ő tenyerében ültem,
S az Ő hangján szólt hozzám a szél,
Mint anya, ki gyermekének mesél,
Millió apró tükörben láthatod magadat
Hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy!

Milyen az élet a születés előtt?
Milyen a baba első napja?
Mikor válik emberré?
Létezik test lélek nélkül?
Egyáltalán hogyan lesz a babának lelke?
Milyen alapon szakaszoljuk az életet méhen belül?
Hogyan lehetnek „emlékei” akkor, amikor még nem lehet tudata?
Mi a különbség az emlék és a lélek megélése között?
Honnan tudhatjuk, hogy mit hoztunk magunkkal odabentről?
Védettek vagy sérülékenyek voltunk méhen belül?
Hogy függ össze az anya lelkiállapota és körülményei a baba fejlődésével?
Már akkor is kialakulnak a tulajdonságai, és személyiségvonásai?
Mit érzékelnek a külvilágból?
Kapcsolódik már az anyukánkhöz, és más emberekhez?
Vannak érzései?

Videó!

Akik a válaszokat adják:

Andrek Andrea, perinatális pszichológus, ELTE PPK Affektív Pszichológia Tanszék
Keresztes Ilona, a Kossuth Rádió vezető szerkesztője, a Fialatok az Élet Szolgálatában Közösség alapítója
Bartos Lídia Lelle, a 777 szerkesztője, az „Életbevágó” rovat felelőse, a Fialatok az Élet Szolgálatában Közösség tagja

Elérhetősége: <https://www.youtube.com/watch?v=6S6Bv6oFZwk>

HERÉNYI MÁRK BARNABÁS

TÉNYLEG FELTÁMADUNK?

Az élet kultúráját éljük, melyben az értékek: a fiatalság, az egészség, az élmények hajhászása. Mindenhol ezek vesznek bennünket körül... És akkor teljesen váratlanul egyszer csak meghal egy közeli ismerősünk, mi pedig értetlenül állunk az esettel szemben: „sosem gondoltam volna, hogy ez velem is megtörténhet”. Manapság a halállal valahogy nem tudunk mit kezdeni, és a kultúra el akarja velünk hitetni, hogy mi sose halunk meg. Sőt, hogy mi sose leszünk betegek, sose leszünk rákosak, velünk sosem történhet baleset. Mindig csak másokkal.

Ebben a szemléletben abszolút helye van korunk nagy biztatásának: „Élj a mának.” „Nem érdekes, hogy később mi lesz, használd ki a lehetőséget, ami adatik, keresd az élvezeteket, keresd az élményeket.” Ehhez a nézőponthoz hozzátartozik az is, hogy Istenre rátalálni ráér majd a halálos ágyon, vagy talán soha, hiszen ez megint csak valami eszement keresztény gondolat.

Én nagyon sajnálom azokat, akik így látják a világot. Nem is sejtik, mi mindenről maradnak le! És elképzelhető, hogy leélik az életüket akár nagyon boldogan és kiegyensúlyozottan is Isten nélkül, de egyszer csak elérkezik az, amivel egyszer így vagy úgy mindenkinek szembe kell néznie: a halál. Hogyan tudunk ehhez viszonyulni?

Nézzük először röviden az ateista szemléletet. Egy kicsit informáldtam a témában, szeretnék egy néhány soros részt idézni az Ateista Klub weboldaláról: „Minden igazolt, empirikus tudásunk szerint tehát a halál után elménk nem tud tovább működni, következésképpen énünk, amelynek legfontosabb része az elménk is megszűnik létezni. Arról a hétköznapi tényről nem is beszélve, hogy a haláluk után az emberekkel nem szoktak újra találkozni, beszélni, csevegni az emberek. Ez tehát egy igazolt, tudományos állítás. Tehát a halál utáni életről igazoltan kimondható, hogy nem létezik.”

Egy ateistának a halálos ágy a véget jelenti, ami után semmi nem vár rá az égvilágon. Ennyi volt az élet, néhány generációval később már az emlékekben sem fog élni. Mennyire szomorú lehet így meghalni! És mennyire szomorú lehet így elengedni egy embert, akit szeretünk! És mi, keresztényként hogy állunk ehhez az egész halál-témához? Egészen különleges dolgokra akadhatunk ezzel kapcsolatban a Szentírást olvasva. Pál írja:

„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelek, hogy nem támadnak fel a halottak? Hiszen ha nem támadnak fel a halottak, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk (...) Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak

el. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” (1Kor 15,12-19)

Döbbenetes. Azt mondja Pál, hogy az egész hittünk semmit nem ér, ha nem hiszünk a feltámadásban, hiszen Krisztus feltámadása a kereszténység legalapvetőbb tanítása. És Krisztus feltámadásából egyenesen következik, hogy mi is feltámadunk. A filippiekhez írt levélben Pál ennél tovább is megy:

„Mert nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség. Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor hogy melyiket válasszam: nem tudom. Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.” (Fil 1,21-24)

Pál nemhogy nem fél a haláltól, de kifejezetten vágyik is rá! És nem úgy vágyik, mint egy depressziós, aki gyűlöli az életet, akinek nincs semmi öröme és már csak a halálban látja a kiutat, hanem úgy vágyik a halálra, hogy közben szereti az életet és az Isten országát szeretné építeni. Mekkora különbség!

Nem tudom, hogy én fogom-e valaha várni a halált. De mennyivel nagyobb bizalommal és reménységgel tekinthetek rá, mint egy ateista! Hiszem, hogy engem az én Megváltóm vár a halál után, akivel örökké együtt élhetek boldogságban. Hiszem, hogy a halál nem csak valaminek a vége, hanem valaminek a kezdete is. És ahhoz, hogy ez a sokkal teljesebb, sokkal boldogabb élet elkezdődhessen, szükség van a halálra.

„Amit elvesz, nem kel életre, míg előbb meg nem hal (...) Így van a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben.” (1Kor 15,36-43 részletek)

Jézus ezt ígérte nekünk. És Ő mindig betartja, amit ígért! Még egy utolsó dologról szeretnék röviden írni. Ugyanis a halál előtt is van élet, és nagyon nem mindegy, hogy mit kezdünk vele. „Segíts nekünk úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.” – ez a mondat hangzik el majdnem minden istentisztelet vége felé, amikor felolvassák, hogy a gyülekezetből kik és hány évesen haltak meg az előző héten. Sokszor talán bele se gondolunk abba, hogy mit is jelent ez. Tudjuk-e annak a tudatában élni az életünket, hogy egyszer meghalunk?

Amikor meghal egy ismerősöm, mindig elgondolodom rajta, hogy mi lenne, ha holnap én is meghalnék? Úgy élt-e az életem, hogy büszke lehetek rá? Azzal töltöttem-e az időmet és azokra a dolgokra áldoztam az energiámat, amik igazán számítanak? Mertem-e belevágni a nagy álmaim megvalósításába? Megbocsátottam mindenkinek, aki megbántott? Elmondtam-e mindenkinek, akit szeretek, hogy szeretem? Ezek és ehhez hasonló kérdések foglalkoztatnak ilyenkor. És talán nem árt ezeket néha át-gondolni, sőt, folyamatosan ezek tudatában élni, hogy ha egyszer tényleg eljön a nap, amikor az én mennyei Atyám hazaszólít, akkor békével várhassam a halált.

4 hazugság a házasság előtti együttélésről

Ma már a keresztény párok között is az élettársi kapcsolat van elterjedőben, a "hagyományos" szűzként megházasodom bibliai felfogás helyett. Felicia Alvarez négy pontban foglalta össze, milyen ellentmondások veszik a témát körül.

Az élettársi kapcsolatok száma csak az elmúlt két generáció alatt robbanásszerűen megnőtt, az USA-ban 439 000-ről 5,4 millióra. Mára pedig ez lett a normális, a mindenki által természetesnek vett állapot. Talán azért, mert a kultúránk is azt sugallja, hogy egy kapcsolat előrehaladásával az összeköltözés a leglogikusabb lépés. Csak azért, mert ma már ez az elfogadott norma, el is kell, hogy fogadjuk? Nem, nem kell, csak azért sem, mert számos hazugságon alapszik.

1. Hazugság: Egy srác sem fog szeretni, hacsak nem költözöl vele össze.

Nézzük meg alaposan ezt a kérdést. A Biblia világosan beszél az együttélésről:

"Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjatok a paráznaságtól, hogy tanuljon meg mindenki szentségben és tisztaságban élni feleségével, nem a kívánság szenvedélyével, mint a pogányok, akik nem ismerik Istent."

Ha egy fiú elvárja, hogy költözz össze vele, nem tiszteli sem Istent sem téged, így nem érdemli meg a figyelmedet sem. Egy keresztény értékeket képviselő férfi sem nem fogja tőled elvárni, hogy odaköltözz hozzá anélkül, hogy elvenne, hanem tiszteletben tartja a Biblia tanítását a szexuális kötelékekről. Ugyanakkor, ha egy fiú csak azért utasítja el a kapcsolatot veled, mert nem vagy hajlandó összeköltözni vele, akkor vajon tényleg téged akar?

Ma már a keresztény párok között is az élettársi kapcsolat van elterjedőben.

2. Hazugság: Ha együtt élsz valakivel, a változás érdekében sokkal jobb hatást tudsz rá gyakorolni.

Ne gondold, hogy valaki egy csapásra fejlődésnek indul, csak azért, mert ugyanaz a címetek. Miért is érezné miattad szükségét a változásnak, ha már megkapta tőled azt, amit akart? Egy okos nő mondta egyszer nekem a következőket:

"Amit látsz, azt kapod. Igazából miután összeházasodtok és ugyanabban a házban éltek nem fog sokat változni. Ezért mielőtt elkötelezed magad, gondold végig, mi az, amivel ki tudsz békülni és hozz bölcös döntést. Ahhoz, hogy ezt a döntést meghozd, nem szükséges az otthonodat megosztani."

3. Hazugság: Ha összeköltözöl vele, sokkal inkább szükségét fogja érezni, hogy megkérje a kezéd.

Ezzel szemben az igazság az, hogy a lánykérés sokkal inkább elhalasztódik, mivel bármilyen elkötelezettség vagy felelősség nélkül a férfi minden előnyét megkapja annak, ami egy feleséggel jár. A férfi ezt az elköteleződésre kész állapotot pedig képes addig fenntartani, ameddig csak jó neki, akár örökké is. A statisztikák pedig azt mutatják, hogy az élettársi kapcsolatban élő hölgyek esélye a házasságra felére csökken.

4. Hazugság: Ha nem éltetek együtt, nem tudhatjátok, hogy vajon összeilletek-e. Az élettársi kapcsolat egy nagyon hasznos módja, hogy kipróbáljátok, vajon életképes lesz-e a házasságotok.

Az összeköltözésre úgy tekinteni, mint "házassági biztosításra" egy nagyon ingatag dolog. Az ilyen döntés részben a félelemre, részben pedig az önzőségre épül. Tulajdonképpen azt mondja, ha a párom találkozik az igényemmel és képes jól szolgálni engem, akkor elveszem feleségül. Az alábbi felsorolásban Dr. David Gudgel megosztja velünk, hogy a legtöbb élettársi kapcsolatban élő valójában mit gondol:

- Ha eléred, hogy szeretve érezzem magam, akkor összeházasodom veled.
- Ha szexuálisan kielégítő vagy, akkor összeházasodom veled.
- Ha tisztelettel viszonyulsz hozzám, akkor összeházasodom veled.
- Ha boldoggá teszel, akkor összeházasodom veled.
- Ha betöltöd a szükségleteimet, akkor összeházasodom veled.
- Ha azokat a dolgokat szereted, melyeket én, akkor összeházasodom veled.
- Ha megváltoztatasz valamit magadban, akkor összeházasodom veled.
- Ha nem csinálsz olyan dolgokat, amik az idegeimre mennek, akkor összeházasodom veled.

Igen, életbevágóan fontos, hogy szeretve, tisztelve legyünk egy boldog párkapcsolatban. De az összeköltözés azt bizonyítja, hogy összeillünk vagy sokkal inkább azt, hogy a másik személy kielégíti minden vágyadat? Azt keresed, hogy milyen sokat tudsz kivenni egy kapcsolatból, vagy inkább az a fontos, hogy hogyan és milyen jól tudjátok együtt Istent szolgálni?

Az igazság az, hogy a házasságot nem lehet előre "begyakorolni". A házasság egy állandó elkötelezettség. És soha nem tudhatod, hogy a másik személy mit fog tenni majd, ha te rákos leszel vagy évekre (vagy akár évtizedekre) elveszítöd a munkádat. Ez a kockázat része – a kaland része. Ezért tartalmazza a házassági eskü azt is, hogy "jóban-rosszban, betegségben egészségben amíg a halál el nem választ".

A statisztikák azt bizonyítják, hogy egy kapcsolat fejlődésében az összeköltözés nem egy egészséges út. Ha összeköltözök az csökkenti az esélyeiteket a házassággal kapcsolatban illetve tény az is, hogy a házasságkötés előtt együtt élők nagyobb valószínűséggel válnak majd el. Ugyanakkor nekünk ez a kérdés sokkal többről szól, mint a statisztikákról. Nem felejthetjük el, hogy Isten gyermekei vagyunk, akiknek más az értékrendjük. Arra lettünk elhívva, hogy különbözzünk a világban, nem pedig arra, hogy a világ részesei legyünk.

Számos ember úgy gondol a Bibliára mint egy szabálykönyvre. De Isten erkölcsi elvei melyek a Szentírásban lefektetésre kerültek nem fosztanak meg a boldogságtól, hanem sokkal inkább egy teljes és bőséges élethez vezetnek. Isten, mennyei Atyaként a legjobbat akarja nekünk.

Ezért beszél az írás a házasság előtti együttélés ellen. Isten nem azért nyújtja ezeket az erkölcsi elveket, hogy eltiltsen bennünket a potenciális kapcsolatoktól, hanem sokkal inkább azért, hogy megvédjen bennünket az erkölcstelen viszonyoktól. Isten nem akarja, hogy a lányainak kihasználják az előnyeiket és próbafeleségként kezeljék őket. Sokkal inkább azt szeretné, ha a lányával kincsként bána egy olyan férfi, aki hajlandó az életét is letenni és megvédeni a párját.

Isten nem akarja a lányait egy olyan kapcsolatba vezetni, ahol a stressz és az aggodalom alatt szenvednek, de azt sem akarja, hogy ilyen módon próbáljanak egy fiúra nyomást helyezni csak azért, hogy vegye feleségül őket. Isten azt akarja a lányainak, hogy világos szándé-

kokkal bíró Istenfélő férfi által legyenek üldözöbe véve. Isten nem akarja, hogy odaadd magad egy férfinak anélkül, hogy élethosszig elkötelezte volna magát feléd.

Isten nem akarja, hogy összeköltözz egy fiúval, azért, mert neked nem ez a legjobb választás. Isten szeret, óv és nem akar elhasználva, eltaposva, vagy összetörve látni. Ne higgy a világ hazugságainak. Soha többé ne hagyj, hogy ezek a hazugságok fogságban tartsanak. Egy igaz férfi nemcsak hogy tisztelni fogja az értékeidet, hanem vágnyi fog a tisztaságra és Krisztus dicsőségére is.

Áprily Lajos :

BIZTATÁS

Hagyd ott a várost. Csend-övembe jöjj,

hagyd ott az ingerült és hetyke szókat.

Itt fákat, felhőt, forrást üdvözölj,

s hallgasd a zengő, mámoros rigókat.

Mit rejt a kagylóhéj?

Hazánk a mennyben

Hívó keresztényként is gyakran félünk a haláltól, pedig nem azzal ér véget a történet...

Az Úr Jézus gyakran figyelmeztette hallgatóit, hogy a földi élet nem minden, igazi hazánk a mennyben van. A halál éppen ezért csak állomása, de nem végállomása életünknek. Jézus azért jött a földre, hogy megnyissa számunkra az örök boldogság kapuját, otthont készítsen számunkra Atyja országában. Ennek boldogságát nem tudjuk elképzelni. Ő is csak hasonlatokkal beszélt róla.

Az egyik müncheni színházban éveken át játszottak egy sikeres színdarabot, amelynek ez a címe: Brandner Gáspár. Miről szól a színdarab? Egy idős emberről, akinek nem volt könnyű az élete, de mégis görcsösen ragaszkodott hozzá. Az egyik este szobájában üldögélt, amikor kopogott valaki. Szabad! – mondotta Gáspár és belépett egy ijesztő külsejű férfi. Nem volt más, mint a halál. Azért jött, hogy Gáspárt magával vigye.

Talán mondanom is fölösleges, Gáspárnak semmi kedve sem volt meghalni. Ezért aztán alkudozni kezdett a halállal. Pálinkával kínálta és rávette egy fogadásra. Üljenek le kártyázní! Ha a halál nyer, elviheti, de ha ő, akkor még tizennyolc évi haladékat adjon. Közben Gáspár barátunk buzgón öntögette a pálinkát és a halál alaposan becsicscentett. Nem csoda, ha a játszmát elvesztette. Gáspár örömmel gondolt arra, hogy tizennyolc évig nem kell félnie a haláltól. Tévedés lenne azt gondolnunk, hogy Gáspár boldog volt az így meghosszabbított életével.

Őt ugyan elkerülte a halál, de meghalt a felesége, kedves barátai, szeretett unokahúga. Lassan elveszítette hallását és szeme világát. Így aztán nem sok öröme telt az életben.

Azt is el kell mondanunk, hogy Szent Péter alaposan leszidta a halált, amiért Gáspár lelkét nem hozta el a földről. A halál ígéretére hivatkozott, nem szégheti meg a szavát. Ezt természetesen Péter is belátta. – Tudod mit – szólt az egyik nap a halálhoz. – Menj el a földre és hívd meg Gáspárt látogatába ide a mennyországba. Mondd meg neki, hogy utána nyugodtan visszamehet a földre.

Így is történt. Gáspárt nagy szeretettel fogadták a mennyben, ahol találkozott feleségével, unokahúgával, régi barátaival. Szinte minden kedves rokona itt volt. Ezért érthető, hogy így szólt a halálhoz: „Köszönöm, hogy elhoztál, de többé nincs szükségem szolgálataidra. Nem megyek vissza a földre, sokkal jobban érzem magamat itt a mennyországban...”

Eddig tart a színdarab meséje. Ebből megtanulhatjuk, hogy itt a földön nincsen maradandó városunk. A halál anyaga azért jön értünk, hogy bevezessen minket Isten boldog országába, amelyet Jézus nyitott meg előttünk kereszthalálával és dicsőséges feltámadásával.

Szabó Lőrinc:

Lóci verset ír

Ünnep előtt volt. Kint a kertben
húsvéti bárány bégetett,
most borult virágba az alma,
a barackfa már vetkezett,

én meg épp versbe igyekeztem
fogni életet és halált,
mikor egyszerre nyílt az ajtó,
jött Lóci és elémbe állt

s megszólalt: – Apu, verset írtam!
– De hisz még nem tudsz írni, te!
– Nem is írtam, csak kigondoltam.
– No, halljuk. – Hát figyelj ide, –

szólt Lóci, azzal nekikezdett
s két sorban elmondta a verset:
„Az életet adja, adja,
egyszerre csak abbahagyja.”

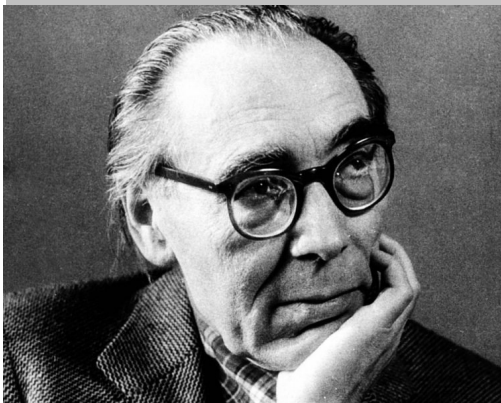
Én nagyot néztem: – Ki? Kiről szól
a versed? Ennyi az egész?
– Hát az istenről, az a címe! –
magyarázta a gyerek; és:

– Nem kéne még valami hozzá?
kérdeztem én kíváncsian.
– Nem hát, – felelt ő, – ez az élet,
ebben már minden benne van.

– Benne van, jól van, igazad van,
szép a vers, menj és játssz tovább! –

Szinte ijedten csókoltam meg
Lóci hatéves homlokát...

Ő elrohant... Kint ragyogott a
tavasz, a bárány bégetett
s én eltűnődve ezt a verset
írtam a magamé helyett.

Tervezd újra az életed!

**Azért profétálj, és ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Én
felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem...**

Isten ígéretei érvényesek az Újszövetség népeire is, ezért is hirdetjük legszebb nagybőjti ígéreteként, hogy Isten elég hatalmas ahhoz, hogy új élettel ajándékozzon meg bennünket! Négyszáz évvel ezelőtt élt Szent Kamill, a szenvedélybeteg védőszentje. Egész fiatalon, apjával zsoldos katonaként szolgált, az itálnak, a szerencsejátékoknak rabjaként élt, megsebesül, kórházba kerül, itt csendesedik el, megtér, elkezd tanulni, elvégzi a teológiát, felszentelik pappá és ott a kórházba marad, alázattal szolgálva a szenvedő embereket! Szent dolgokat téve, maga is szent lesz, sőt társakat is ad neki az Úr, szerzetes rendet alapít mely ma is működik, működtetve sok kórházat, öregotthont, kórházlelkészséget.

Hitünk alapja a végtelen bizalom, a bennünket irgalmas szeretettel elfogadó mennyei Atya iránt! Megváltónk nem elítélni akar, hanem a bűneink terhe alól szeretne felszabadítani! Sok - sok bűnös ember vergődését láttam! Szörnyű látni egy - egy ember szenvedését, ahogyan magából majmot csinálva fetreng a mozsárban, szétverve mindazt ami drága, családot, otthont, mindent! Végül, mind teljesen leépült hajléktalanok koldulnak az állomáson! Gyermekeink egyik, másik elesett rokonát éveken keresztül látom ahogyan leépül, pusztul, elmondhatatlan szenvedések kínjai rágják szét fizikai testüket! Nagy nagy alázattal felkínáljuk a megtérés kegyelmét, de sajnós ha a gonosz léleknek valaki a horgára került, akkor azt nagyon nehezen engedi el! A gonosz nem ismeri az irgalmat!!

Természetesen nem csak a múltban tett Isten nagy dolgokat, Ő ma is gyöngéd szeretettel az elesett, a sírban vergődő emberek hona alá nyúl és irgalmas szeretettel felemeli őket! Nincs olyan mélység, nyomorúság, melyből Isten ne tudna kivezetni téged! Krisztusnak van vigasztaló, gyógyító szava a bűnös Mária Magdolnához, de a saját szavai szerint is megérdemelt büntetést elszenvető jobb latorhoz is! Hinnünk kell, hogy Isten ma is képes újratervezni életünket, és ha bízunk benne, akkor képes is kivezetni a boldog, örömteli, tiszta életre! Évekkel ezelőtt egy nő jött hozzánk, nagyon mélyre csúszott, az alkohol fogságába került, sokat vergődött, végül saját gyermekei is lemondtak róla, kitaszították! Mikor őszintén elmondta vergődéseit, csak annyit mondtam rá, hogy egészen biztos, hogy Isten selejtet nem teremt! Ő is Isten drága ajándéka! Egy vidéki kisebb házunkba kapott feladatot, munkát. Jó volt látni, hogy szépen, lassan nemcsak elszakadt a rossz szokásaitól, hanem Isten jóságában megfürödve talpra állt, és napjait a gyermekek szolgálatára szenteli! Évek óta nem iszik, mondhatnám, hogy szerzetesi "rendben", fegyelemben él, a legkisebbekben, az elesett árva gyermekekben szolgálja az őt meggyógyító Istent! Ez az asszony, mely megtanult tiszta szívvel örömben élni, mosolyog és családja, népünk számára immár nem szégyen, hanem dicsőség! Létével hirdeti, hogy Isten képes kihozni bennünket a sírjainkból!

Hiszem, hogy nincs végérvényesen zsákutcába sodródott élet, nem létezik, hogy akár a te életed is megmásíthatatlanul vakvágányra futott volna! Van remény! Húsvét örök tanítása, hogy Krisztus szeretete az élőhalottat is kihozhatja a sírjából!!!

Szeretettel,

Böjte Csaba t

NAGYBŐJTI LELKIGYAKORLAT—ÁPRILIS 12-13-14.

Idei nagybőjti lelkigyakorlatunkat Dohány Zoltán atya, kórházlelkész, a pécsi ferences templom plébánosa tartja. Pénteken és szombaton du. 5 órától gyóntatás, 6 órától szentmise lesz lelkigyakorlatos beszéddel. Vasárnap 1/2 9 órától gyóntatunk, majd fél tíz órakor lesz a lelkigyakorlatos szentmise. Szőlősgyőrökből a misék kezdése előtt fél órával indul a busz a tóti templomba. Használjuk ki a lehetőséget a szentgyónás elvégzésére, a húsvét előtti lélekújulásra! Jelen számunk hasábjain közölt lelkítükör hasznos segítség lehet a felkészülésben! 12-én, pénteken, a fentiek miatt a keresztúti ájtatosság négy órakor kezdődik a kálvárián!

Tippek vasárnapra, melyek minden napunkat megszépíthetik

1. A vasárnap már az előző este kezdődjék el.
2. Vasárnap úgy pihenünk, miként munkánkat végeztük. Szükségtelenül ne dolgozzunk, inkább csodáljuk Isten világát, s kiránduljunk, időzzünk, játsszunk benne.
3. A szentmisét hálaadasként fogjuk fel. Mindig az Isten iránti hála és viszonszeretet töltse el bennünket.
4. A világot és felebarátainkat ajándékként fogadjuk el.

- Az adományokat előbb kapjuk, mint a feladatokat.
5. A dicsőítésnek, az énekeknek, az örömeinknek adjunk teret. Legalább egyetlen embertársunkon segítsünk, hogy boldogabb legyen.
 6. Vasárnapi lelkület: igenlő lelkület. Embertársainkra vonatkozó kritikáinkat hagyjuk a munkanapokra.
 7. Valósítsuk meg az élet-és szeretetközösséget. A munkanap célirányos és részekből álló események sorozata. Vasárnap valósuljon meg az egység.
 8. Mindenki szakítson önmagára is időt.
 9. A túlzott jámborkodás vagy a kényszerből történő szentmishallgatás ünneppellenes.
 10. Időzés helyett intenzívebb, igazabb életet éljünk.

Cor-Way Molnár Renáta

Március 10., 7:25

Felejthetetlen nap volt Lengyeltótiiban! 3 generáció vett részt az egészségfejlesztési programon. A 10-80 éves korosztály vidám együttlésben közösséggé formálódott. Délelőtt a járás ritmusára hangolódtunk. Közben az asszonyok bográcsban főzték a finom ebédet a csapatnak!

**Főzősközben persze ők is beálltak mozogni. 😊 :-)
Délután a lelki életünk egy mélyebb ritmusára hangolódtunk!**

Hálásan köszönöm Horváth Lóránt atyának a meghívást és a fantasztikus szervezést! Bizakodva várom, hogy a tóti csapat a 3 M gondolatán tovább jár a hét-köznapokban is!!! Hajrá TÓTIÁK! Lélekben Veletek! KÖSZÖNÖM!!!

(Molnár Renáta Facebook oldaláról)

Séta Jézussal!

Mi is készül itt? Ja ez a nordic walking- az a városiak „divatos” hóbortja, a sport az egészség jegyében, botok segítségével gyalognak, sétálnak. Egy ilyen program itt nálunk és nekünk? Nos... Lóránt atya lelkesedése, elhivatottsága átragadt ránk is. A miséken többször invitált bennünket a sétára. Egymástól kérdeztük mit szólna hozzá, ott leszel, eljössz?

..és ami a hír mögött van:

Március 9-én reggel kissé borongós idő, enyhe szél, csepergő eső! (Tipikus sétatidő) A Plébánia nagyertermébe lépve a földön botokból formázott kereszt fogadott bennünket. Körbeültünk, kitapintható volt a várakozás izgalma. Különböző korosztályú emberek, fiatalok, középkorúak, nyugdíjasok. Helybelieken kívül a szomszéd községekből sőt a megye más településeiről is érkeztek résztvevők.

Egy mosolygós, szimpatikus hölgy – Molnár Renáta életmódtrener az általa kidolgozott egészség-

programmal ismertetett meg bennünket. Szuggesztív erővel, hittel beszélt, lelkesedése magával ragadott. A test és lélek egysége, harmóniája segít az élet megküzdésében. Mai világunkban eltávolodtunk a természettől. Mindent készen kapunk és mindent gyorsan szeretnénk elérni. A nagy mértékű stressz, leterheltség fizikai tüneteket eredményez. A test-lélek, szellem felborult egyensúlyát vissza kell szerezni, hogy teljes legyen az életünk.

Már a bevezetőben is súlyos gondolatok hangzottak el- érezhető volt, hogy ma itt valami nagyon furcsa, érdekes megfoghatatlan dolog történik velünk. Részei lehetünk egy „csodának”.

Jézus maga is gyalogolt, hatalmas távolságokat járt be, emberekkel ismerkedett, gondolkozott divatos kifejezéssel-meditált. Hányszor hallottuk. „Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj!” (ApCsel 3, 1-6).

A lelki ráhangolódás után a szikrázó napsütésben (!) következett a gyakorlat. Kézbe kaptuk a botokat, amelyeket személyre szabottan választott ki számunkra a tréner. Akkor kezdjük! A botok felcsatolása felért egy kisebb logikai feladvánnyal. Gondoltam ettől a gyaloglás tuti könnyebb lesz. Tévedtem! A bot helyes fogására, rézsút tartására és a lábainkra, no és a légzésre kellett egyszerre figyelni. Renáta nagy türelemmel ismételtette és mutatta be a helyes mozgást. Megtanultuk az alapokat és egyre magabiztosabban róttuk a köröket. A váltott kezes és a kétkezes technikát is elsajátítottuk. A macizás, riszálás, óriás és egyéb „szakkifejezések” színesítették a délelőtti. A déli harangszóra igazi nordicosokká váltunk.

Az ízletes ebéd után, a plébánián folytatódott a program. A test tréningezése után a lélek következett. Kitisztult fejvel hallgattuk a felolvasott zsoltárt. Feladatként kaptuk a csendes, magányos sétát a természet megfigyelését. Tényleg ki lehet kapcsolni, és csak úgy rácsodálkozni egy faágra, egy bogárra, egy virágra. Hatalmas a teremtő erő!

Értékelés: Kedves Renáta! Ezúton köszönjük, hogy megmutattad nekünk az utat! Ráléptünk és megyünk tovább a Tőled kapott 3M-mel! Merj! Menj! Meríts!

Üdv: Szent Jakab Plébánia hívei Lengyeltóti

Ui.: Mert Mi Mertünk, Mentünk és Merítettünk!

Balogh Katalin

AKÁR MÁR IDÉN MOZIBA KERÜLHET A PASSIÓ FOLYTATÁSA!

Talán már idén, de legkésőbb 2020 húsvétja előtt a mozikba kerül A passiónak, minden idők legsikeresebb vallási témájú filmjének folytatása, mely a feltámadásról szól – számol be a Magyar Kurír cikke alapján az evangélikus.hu

Több spanyol filmportál is beszámolt arról, hogy befejezés előtt áll Mel Gibson feltámadásról szóló filmje. Az Izraelben, Marokkóban és több európai helyszínen forgatott film középpontjában a Jézus halálát követő három nap áll, az az időtartam, amit eddig még nem igen emelt ki egy film sem – nyilatkozta Alfonso Mendiz, az UIC, a barcelonai egyetem kommunikációtudomány-professzora. A beszámoló szerint a film a sírbatétellel kezdődik, és arra a három napra koncentrálnak, amely a feltámadásig eltelik, amelyet Jézus tanítványai félelemben éltek meg. Az alkotás aztán ezt az utat bejárva a feltámadásban csúcsosodik ki.

Mendiz szerint a film foglalkozik azokkal az intrikákkal is, amelyek Jézus halála után Heródes környezetében alakultak ki, hangsúlyt kap Poncius Pilátus, Kaifás zsidó főpap és Júdás apostol alakja, illetve a hatalomvágy és a hatalom megszerzése.

hirdetés

Ahogy A passióban, úgy a készülő filmben is Jim Caviezel játssza Jézust, Mária szerepében Maia Morgenstern, János apostolban Christo Schiwkow, Péterében pedig Francesco De Vito lesz látható. A forgatókönyv első feldolgozása Dan Gordan (A hurrikán) nevéhez köthető, amit aztán Randall Wallace (A rettenthetetlen) erőteljesen átdolgozott.

Caviezel 2018-ban egy, az USA Todaynek adott interjújában arról beszélt, a készülő alkotás a történelem legnagyobb filmje lesz. Úgy vélte, egyes részletei bizonyosan sokkolni fogják a nézőt. De Gibson nem akarja átlépni a „túlvilág határát” – fogalmazott a színész. A rendező pedig ezt megelőzően arról beszélt, filmje témája nemcsak a feltámadás csodálatos eseménye lesz, hanem mindazok a történések is, melyek kapcsolatban álltak a feltámadással, hogy annak tényét még inkább kiemeljék.

A 2004-ben bemutatott, Krisztus szenvedéséről szóló film kezdetől fogva kritikák kereszttüzében állt, kifogásolták benne az erőszak túlzott ábrázolását. Az arámi, héber és latin nyelven forgatott mozi alapját a négy evangélium mellett az Ágostonrendi nővér, Anna Katharina Emmerick (1774–1824) A mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedése című, Clemens Brentano (1778–1842) tollából származó irodalmi feldolgozása adta, és természetesen Mel Gibson személyes értelmezése.

Forrás: evangélikus.hu

NYITOTT TEMPLOMOK? SPANYOLORSZÁG PÉLDÁT MUTAT!

Francisco Simon Conesa, Menorca püspöke jóvoltából indult útjára a közelmúltban Spanyolországban egy kezdeményezés, amely lehetővé teszi, hogy a város lakói mindig nyitott kapukra és vendégszeretetre találjanak a plébániákon. Tekintettel a paphiányra és a szolgálatot teljesítő atyák meg lehetőséget terheltségére, Conesa azt javasolta, hogy a plébániák híveiből toborozzanak csoportokat. Az ő egész napos jelenlétük lehetővé teszi, hogy aki szeretne, bármikor beléphessen a templomba, sőt, alkalmanként még a turistákat vagy egyszerű kíváncsiskodókat is fogadni tudják.

“Ha azt az üzenetet akarjuk közvetíteni, hogy valóban befogadó egyház vagyunk, akkor a lehető leghosszabb ideig nyitva kell tartanunk templomainkat” – írta Monsignore Conesa egy cikkében. – “Szomorú látni, hogy sok templom csak a szertartások idejére nyílik meg, a nap többi részében a hívek nem léphetnek be, hogy imádkozzanak vagy épp csak térdet hajtsanak a tabernákulum előtt. Pedig egy zárt templom azt a benyomást kelti, hogy nincs benne élet.”

A püspök természetesen tisztában van azzal, hogy az egész napos nyitvatartás jelentős terheket ró a plébániákra: több lesz a javítanivaló, növekszik a lopások kockázatának lehetősége, és persze a paphiány miatt az állandó jelenlét is nehezen oldható meg.

“Éppen ezért van szükségünk a laikusok segítségére. Tudomásom van arról, hogy már több parókián is létrejött olyan csoport, ahol a plébániához tartozó hívek egymást váltva állandó jelenlétet biztosítanak. A régi időkben létezett az ostiarius, vagyis ajtónálló tisztsége (a latin „ostium”, azaz „kapu” szóból). Az ő feladata volt a szentmisen résztvevők felügyelete, az illetéktelenek távoltartása. Egészen a II. Vatikáni Zsinat reformjáig ez egyike volt a kisebb rendeknek. Manapság nagy szükség lenne ennek a hivatalnak az újjáélesztésére. Ezt a szerepet azonban elláthatják laikusok szervezett csoportjai is, akik a közösség nevében fogadhatják a templomba látogatókat. Nem a zárt, hanem a nyitott kapuk fejezik ki egyházunk lényegét, és bízom abban, hogy meg is találjuk a megoldást, hogy ezt mindenhol megvalósíthassuk. Egy madridi közösség újjászületése

Madrid legszegényebb negyedében, Puente de Vallecasban található egy templom. Don José Manuel Horcajo igazgatja, akinek érkezése előtt már szinte semmi élet nem volt a plébánián. Ma azonban egy virágzó közösséget találunk ott jelentős karitatív tevékenységgel, több mint háromszáz önkéntessel, és a templom is újra megteelik vasárnaponként. Ahogy Don Horcajo meséli, érkezése után egyik első dolga az volt, hogy kitarja a kapukat, hogy a templom egész nap látogatható legyen.

“A lelkipásztori misszió legfontosabb feladata annak biztosítása, hogy aki szeretne, bármikor bejöhessen hozzánk – mondta a spanyol plébános egy interjújában. – “Nálunk ez reggel 7.30-tól este fél tízig lehetséges, csütörtökönként pedig 24.00 óráig.

És a többit elvégzi az Úr!

Az a tapasztalatom, hogy ha a kapuk nyitva állnak, az emberek bejönnek. Azért, hogy sírdogáljanak egy kicsit, kiöntsék a lelküket, imádkozzanak vagy akár csak megpihenjenek kissé, mert itt azt is nyugodtan megethetik. Sokan a teraszon szunyókálnak vagy az ebédlőnkben egy díványon. Van, akik az otthoni viszályok elől keresnek menedéket a templom csendjében. Itt mindenki békére talál. Ha a parókiához tartozó hívek látják, hogy szomorú, megszólítják, beszélgetnek vele. Az egésznek a lényege az evangelizáció. Csak ki kell tárnunk a kapukat, Isten elvégzi a többit!”

Forrás: Internet

Szerencsés Károly

A háromkiss

Nézem a képeket. Munkásörök 1957 nyarán. Talán egy század. Dobtáras géppisztollyal állnak a füves gyakorlótéren. Vizsgálom az arcokat, tekintetek: kik lehetnek ők? Tényleg önkéntesek? Ez itt egy szadista tekintet, az meg egy kedves, jóindulatú. Szedett-vetett társaságnak tűnik ez a szürke regiment, az egyenruha lóg rajtuk, a sapka az egyiknél tarkóra tolva, a másikonál szemébe húzva. Mire készülnek? Itt az eskütétel. Jobb kezük felemelve a válluk mellé, ökölbe szorítva, mint egy spanyol terrorbrigádban vagy Németországban Ernst Thälmann előtt tisztelegve. „Fegyverrel, munkával, felvilágosító szóval szolgáljuk...”

Itt még pufajkában feszítenek. Honnan jönnek? Aztán ünnepélyes fegyverátvétel. A davajgítár már egy fiatalember mellén, szinte érezni a fegyvertisztító olaj szagát. Feketen csillog a gyilkos vas. Majd Samunak fogja becézni, és „ha Samu vele van, semmitől sem ijed meg.” A háttérben elégedett öltönyös elvtársak, előttük mikrofon és két csatos üveg. Pohár még nincs. Emitt egy egész család, a három Kiss, vagy inkább a „háromkiss”. Nem cirkuszi mutatványosok, egy familia, mind egyenruhában. S talán az ünnepségen egy kórus el is szavalta: „Elvtársaim / az öklök komor erdejében / piros zászló a fény...”

Nagy tanulság, hogy mindig előkerül ez a „háromkiss”. Azt gondoljuk, lehetetlen, de mégis. Találtatott magyar pandúr, „Bachuszar” és még rosszabb labanc is 1849 után. Legalul a verőlegények, hóhérok szintjén és legfelül, a kastélyokban, kaszárnyák és püspöklakok díszes termeiben is. Persze folyt a passzív rezisztencia, elmenekültek emigrációba sok ezren, inkább a halálba, inkább az örületbe sok százan, de jöttek a háromkissek is, jöttek akkor is. A besúgók, az ellenséghöz pártolók, a muszkavezetők. Felvették bérüket, és ha megvetés is kísérté léptüket, mindig találtak felmentést.

S aztán a megvetés és az ellenállás mintha csökkent volna, pedig csak tíz év telt el Világos óta. A császár meglátogatta rebellis tartományát, még a Szent Koronát is „megtalálták”, de azért Haynaut kevesen süvegelték meg Kisszekeresen és Nagyécen, ahol birtokokat vásárolt. Bár ki tudja, ha nem hal meg 1853-ban, talán még Haynau-párt is lehetett volna a magyar Országgyűlésben. S akkor de jókor is jött a solferinói csata meg a königgrázi vereség is! Hogy honnan másztak elő 1918–19-ben a Magyarországon a bolsevik bőrkabátosok, a Lenin-fiúk, a Szamuely-vitézek, az máig is nagy talány. Persze tudjuk, hogy „Szamuely Tibor sok szép vitézivel / Napnyugatnak indul / csillagok jöttivel” – vagyis hogy a legtöbben nemcsak jöttek, de küldték őket keletről, a bolsevik Oroszországból, de mégis. A háború is elállatiasított sokakat, meg hát „Nincsen semmink, de majd lesz / Majd

ha Budapesten szovjet lesz.”

Komoly „jellemformáló” tényezők ezek, de akkor is. Védtelen embereket, civileket százával ölni! Milyen lehangelő, hogy volt rá vállalkozó. De mennyi! Jöttek ezrével állni a sorba... S még inkább, hogy jöttek az „írastudók”, mindenféle okoskodó népség, s a szép magyar dalokra olyanokat pingáltak, hogy „Az én babám vörösör...” meg „De szeretnék Kun Bélával beszélni”. Előmászta a háromkissek, és daloltak, kezükben a gyilkos fegyverrel.

És előbújt '44-ben is, amikor a főnökeik már rég megléptek, előkerültek a bekerített Budapesten is. „Hatalmat gyakoroltak”, ami kimerült – mint huszonöt éve is – a kínzásokban, rablásokban, erőszakban, megalázásban. Mi mozgatta ezeket az embereket, és miért nem hiszem, hogy eltűntek, és nem jöhetnek elő újra, ha valami hasonló rettenetes tragédia ér minket, mint a múlt századokban annyiszor?

Mert előkerültek 1945-ben is. Gyilkoltak szerte az országban, de még ma is keveset tudunk ezekről a „népítéletekről”. Igaz, most azokról beszélek, akik megint jelentkeztek, megint mindenre kaphatók voltak, elszabadult bennük a gyűlölet, ugyanakkor a kapzsiság. Vakon teljesítettek minden parancsot már februártól a Politikai Rendészeti Osztály, majd az Államvédelmi Osztály egyenruhájában. Válogatott kínzásokkal dolgoztak. Miféle erő, miféle beteges gyűlölet vagy rémisztő fatalizmus kell ahhoz, hogy elkövessék a válogatott kínzásokat? Hogyhogy nem mondja ki az ember, hogy ebben nem veszek részt? Persze tudom, hogy voltak sorozott ávosok, de ezeket a feladatokat általában nem ők végezték. Jelentkezőkből válogatták ki a megfelelő állományt, amelyet aztán a forradalom után elbocsátottak. Ó, az „elbocsátott légió” mennyire itt maradt!

Nézem az arcokat. Az Államvédelmi Hatóság kórusa. Egyenruhában az Operaházban. Az első sorokban lányok, fiatalasszonyok. Rákosit éltetik. Furcsák ezek az arcok. Eltökélt mosolyognak. (Ahogy nem lehet.) A királyi páholyban maga Rákosi és „egzotikus” felesége. Farkas Mihály szinte átlóg a szomszéd páholyból, és felszabadultan veri a ritmust a bársonyon. A kórus dalol, de amíg gyakorolták a szovjet zeneszerző dalát, ugyanebben az egyenruhában emberek sokaságát kínozták halálra, tartották fogva börtönökben, táborokban. Nem tudták? Nem akarták? Nem ezt akarták? Csak élni akarták? Honnan kerülnek mindig elő ezek az emberek?

Rossz a kérdés. Nem jönnek ők egy jól meg-

határozható helyről, körből. Nem jönnek társadalmi csoportból, rétegből; nem jönnek politikai eszmék felől, vallásokból, szektákból, titkos szervezetekből. Nem jönnek égtájak felől, mélyből és magasból. Jönnek a romlottságból, kapzsiságból, gyűlöletből, irigységből, hiúságból. Jönnek a butaságból, amely kevés kivételtől eltekintve agresszív, jönnek a káosz-ból, a világ felbolydulásából, az erkölcsök tagadásából. A mindent tagadásból, amelynek eddig mindig egyetlen értelme volt: a teljes hatalom kisajátítása. A politikai, eszmei, erkölcsi, izlésbeli, nyelvi, szóhasználatbeli, szimbolikai, művészeti terror. Olyankor jön ez el, amikor véleményünket, politikai vagy vallási hovatartozásunkat akár csak egyszer is, akár csak azzal a szándékkal, hogy mást meg ne bántsunk vagy hogy jóindulatát megtartsuk, eltitkoltuk. Volt már ilyen, és talán van is.

A háromkiss vajon itt lapul-e köztünk ugrásra készen? Ez a kérdés. Mint láttuk, az utóbbi 170 évben mindig akkor dugták ki a fejüket, legalábbis akkor váltak veszélyessé, amikor a nemzet külső körülmények miatt nagy bajba került. A sok muszkával nem bírtunk, meg a kis zsebmuszkákkal sem, és akkor még a hamis barátainkról nem is szóltam. Talán az ellenségeinkkel megbirkóztunk volna, de a „barátaink” nagyon sok kárt okoztak. Most sincs ez másképpen. De bár legyőztünk sokszor, a legtöbb bajt mégis magunknak okoztuk. A háromkissek által. Mert ezek nélkül százszor jobban viselnénk a megpróbáltatásokat. Viseltük volna Világost, Trianont, a „felszabadítást” meg a szép forradalmunk leverését és a reménytelen Kádár-világ emberöltőjét is. De mennyivel jobban!

Nagy erők fenekednek ránk itt Európában mostanában is. Nézem a képeket. Itt, Budapesten, Párizsban, Belgrádban, mindenféle eszelős tekintetek. Hiába nyugtatgatom magam, hiába tiltakozom kézzel-lábbal, nem tudom kiverni a fejből, hogy ha megint nagy lesz a baj (kívülről fog jönni a vihar), újra előbújnak a rettenetes emberek. Valakik egyenruhát adnak rájuk – úgy áll majd, mint tehéna a gatyá –, fegyvert nyomnak a kezükbe, és leginkább elszabadítják gyilkos indulataikat, gyűlöletüket, összes agresszióikat, minden szerzésvágyukat, frusztráltságukat. És beletaposnak a friss sebbe, lázasan magyaráznak, elragadják a kedves fényeket, hangokat, illatokat. Menetelnek át a városon, jönnek felénk esti órán. Nem dalolnak, nincs indulójuk, némán közelednek. A függönyök mögül rémült tekintetek leskelődnek. Itt közel kaján mosoly riaszt.

Vöröslök az ég, vihar is lehet. De a viharokat túléljük. A vihar nem jel, mégis megtanít arra, hogy erősebb házat építsünk, jobb tetővel, és a villámok pusztító erejét is elvezessük. Felkészüljünk. Égi jelet nem kaphatunk, mégis tudhatjuk, hogy a legfontosabb, hogy itt, belül bizzunk magunkban, és a háromkisseket tekintetükről, csalé tartásukról időben felismerjük.

Aztán a közeledő baj elé csöndben, hűséggel odaálljunk.

8 OK, AMIÉRT ISTEN NEM HALLGATJA MEG AZ IMÁINKAT

Vajon mi lehet az oka, ha Isten nem hallgatja meg az imánkat? Tóth-Simon Károly 8 lehetséges okot sorol fel írásában!

Ha az imádság kérdéséről gondolkodunk, és kutatni kezdjük a Szentírásban és keresztény könyvekben, számos igeverssel találkozunk, melyek motiválhatnak és elmélyíthetik imaéletünket (pl. Fil 4:6-7, Mt 7:7-8 stb.). Szélsőséges esetekben még erősen vitatható „módszerekkel” is találkozhatunk, mellyel megpróbálják elérni, hogy Isten meghallgassa az imáinkat, és teljesítse is kérésünket.

Arról azonban már kevesebb szó esik, hogy a Bibliában útmutatást találunk arra nézve is, hogy mik lehetnek az okai, ha Isten nem hallgatja meg az imádságunkat. Rögtön az elején fontos tisztáznunk: nem biztos, hogy egy nem teljesült kérésünk mögött épp ezek az okok húzódnak meg – hiszen Isten szuverén, és tudja, mi a jó nekünk. Ám érdemes időnként megvizsgálnunk magunkat a következő szempontok szerint is, hogy nincs-e valamilyen konkrét akadálya imáink meghallgatásának.

1. Bűn

„Íme, nem rövid az Úr keze, hogy ne tudna megszabadítani, és nem tompa a füle, hogy ne hallana; hanem a ti bűneitek lettek válaszfallá köztetek és Istenetek között, és a ti vétkeitek fedték el arcát előletek, hogy ne hallgasson meg” (Iz 59:1-2).

Előfordulhat, hogy jobban ragaszkodunk egy dédelgetett bűnünkhöz, mint Isten akaratához. Az is lehet, hogy olyan bűnről van szó, amelyet még nem is ismertünk fel, vagy amelyről mi magunk nem gondoljuk, hogy bűn lenne. Imádkozzunk a zsoltár szavaival: „Ki veszi észre a vétkeket? Tisztíts meg titkos bűneimtől” (Zsolt 19:13).

2. Önzés

„Kértek és nem kaptok – mert rosszul kértek: azért, hogy kívánságaitokra fordítsátok” (Jak 4:3).

Előfordulhat, hogy amit kérünk, kedves az Úr szemében, azonban az indítékaink még nem helyénvalók. Imádkozhatok valamiért, amit szeretnék megkapni, hogy a saját élvezeteimet szolgálja, és kérhetem azért is, hogy Istent dicsőítsem meg vele, és a róla szóló bizonyágtételem erősítse.

3. Bálványimádás

„...ezeknek az embereknek a szíve bálványokhoz tapad, és ragaszkodnak ahhoz, ami bűnbe viszi őket. Hagyjam hát, hogy megkérdesszenek?” (Ez 14:3).

Amit régen bálványoknak nevezünk, azokat ma bátran hívhatjuk függőségeknek is.

Olyan dolgok ezek, amelyekhez jobban ragaszkodunk, mint Istenhez. Az Úr viszont nem osztozik rajtunk semmi mással. Ha ilyen bálvány/függőség van az életünkben, arra talán épp a meg nem hallgatott imák által hívja fel a figyelmünket.

4. Érzéketlenség

„Aki bedugja fülét a szegény kiáltására, maga is kiált majd, és nem lesz, aki meghallgassa” (Péld 21:13).

Jézus egyik példázata egy szolgáról szól, akinek elegendék hatalmas adósságát. Ő maga azonban érzéketlen volt szolgatársával szemben, és nem volt hajlandó elegendni az ő, kicsiny adósságát (Mt 18:21-35). Amikor érzéketlenné válunk az irgalmunkra szorulóknak segélykérése

iránt, Isten sem hallgat meg minket, amikor mi kérünk segítséget tőle.

5. A feleséggel való rossz bánásmód

„De ti is, férfiak, megértőek legyetek asszonyaitokkal, becsüljétek meg őket, mint a gyengébb asszonyi nemet, és mint társörököseiteket a kegyelemből való életben, hogy imádságotoknak ne legyen akadálya” (1Pt 3:7).

Komoly figyelmeztetés ez az igeszakasz minden férjnek vagy leendő férjnek. Istennek olyan fontos a házasság szentsége, hogy a férj imáit mindaddig nem hallgatja meg, amíg nem bánik úgy feleségével, amint megérdemli. Ha azonban Istentől kapott ajándékként tekint rá, és ennek megfelelően szereti és becsüli, megtapasztalhatja a meghallgatott és megválaszolt imák kegyelmét.

6. Másokkal való rendezetlen ügyek

„Amikor azonban felálltok, hogy imádkozzatok, bocsássátok meg, ha valami sérelmetek van valaki ellen, hogy a ti Atyátok is, aki a mennyekben van, megbocsássa nektek vétkeiteket” (Mk 11:25).

E vers tanúsága szerint a bűnbocsánatért mondott imáink mindaddig nem hallgattatnak meg, amíg mi nem tudunk megbocsátani az ellenünk vétkezőknek. Istennek fontos, hogy rendeződjenek emberi kapcsolataink, és szeretne megszabadítani minket a harag és a neheztelés kötelékeiből. Amint e láncok elszakadnak, imádságaink nem ütköznek akadályba.

7. Kétkedés, hitetlenség

„Ha pedig valaki közületek szűkölködik bölcsességben, kérje azt Istentől, aki mindenkinek bőven ad, szemrehányás nélkül meg fogja adni neki. De ne kételkedve, hanem hittel kérje, mert aki kételkedik, hasonló a tenger hullámához, amelyet a szél fölver, és ide-oda hajszol. Az ilyen ember ne gondolja, hogy kap valamit az Úrtól, hiszen kettős lelkű és minden útján állhatatlan ember” (Jak 1:5-8).

Előfordult már, hogy olyasmiért imádkoztál, amiben valószínűleg nem is bíztál? Az olyan imáknak, melyek hatékonyságában kételkedünk, és melyek eredményét kétségbe vonjuk, nincs erejük. Istent nem kápráztatják el a szépen megfogalmazott szavaink, hiszen látja, hogy mennyi hit van a szívünkben.

8. Figyelmetlenség Istennel szemben

„Ezért nagy lett a Seregek Urának haragja, és az történt, hogy amint ők nem hallgattak rá, amikor Ő szólt, úgy majd én nem hallgatom meg, ha ők kiáltanak – mondja a Seregek Ura” (Zak 7:12-13).

Az imádság az Istennel való párbeszéd része. Miért is hallgatna meg minket Isten, ha mi nem figyelünk oda rá? Neki is van mondandója számunkra, üzenetét a Szentírás szavaiban, testvéreink bátorításában és körülményeink alakulásában tárja fel előttünk a Szentlélek munkája által. Ha azonban nem érdekel minket az életünkre vonatkozó akarata, miért is gondolnánk, hogy ő majd figyel ránk, és teljesíti a kéréseinket?

Ima

Uram, Istenem!

Köszönöm az ima kegyelmét,
Azt, hogy megszólíthatlak Téged,
S a csöndben hallhatom a hangod.

Segíts, Istenem,

Hogy minden tényezőt
Száműzhessek életemből,
Mely a Veled való kapcsolatomban gátolja,
S így az imáimat hatástalanná teszi.

Ámen.

Tóth-Simon Károly

Általános lelki tükör

Isten szeretetre teremtett minket – igazán boldogok csak szeretetben lehetünk. Krisztus a szeretet 3 irányú főparancsát tanította és élte: „Szeresd Uradat, Istenedet – és szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” A bűn lényege a szeretetlenség: nem jót vagy nem jól szeretünk. Ezért a bűnbocsánat szentségében bevalljuk szeretetlenségünket, és kérjük bűneink bocsánatát. Legyen minden gyónás húsvét, feltámadás!

„Szeresd Uradat, Istenedet!”

Isten

Igyekszel-e Istennel szeretetteljes barátságban élni? A kisebb-nagyobb döntéseid jelen van-e Isten, vagy csak életed periferiáján? Imádkozol-e rendszeresen, s olyan mélységben, ahogy telik teljes szívedből, minden erődből? A Liturgián elmélyülten és aktívan veszel-e részt? Igyekezted-e elmélyíteni hitedet (könyv, lelki nap, elmélkedés, prédikáció)? Olvasod rendszeresen a Bibliát? Megvallottad Istent? Példa vagy hitedben? Istenre bízod az életed, vagy csak a bajban gondolsz rá? Veszélyeztetted a hited (szektlés irodalom, találkozó, tanfolyam)? Kétkelkédél hitigazságban, vagy tagadtál ilyet? Vallásod ellen beszéltél, kigúnyoltad azt? Vakmerően bizakodtál Istenben? Kétségbeesés-tél Isten segítségére felől? Hogyan viseled a keresztjeidet? Voltál kishitű? Zúgolódtál Isten ellen? Babonával vétkezted-e (szellemidézés, fanatikus horoszkóp, mágia)? Húztál-e hasznót a babona, ezotéria terjesztéséből? Szentségtörést követted el érvénytelen gyónással, vagy méltatlan szentáldozással? Káromkodtál? Isten nevét könnyelműen kiejtetted? Átkozódtál? Hamisan esküdtél? Istennek tett fogadalmadat megszegted?

Egyház

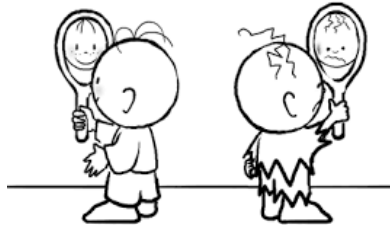
Liturgián voltál-e vasárnap és ünnepnapokon? Keresztény módon tartod meg az ünnepeket? Tudod tiszta szívvel fogadni a szentségeket és az evangéliumot? Jársz rendszeresen szentségekhez? Bőjtöket megtartottad? Tisztelettel viselkedsz a templomban, a szentek, a szent tárgyak, képek, szertartások felé? Beszédedd, jelenléteddel, imáiddal és anyagi segítségeddel részt veszel az egyház életében? Építéd vagy rombold a hívők közösségét, szóval, tettel, mulasztással? Súlyos ok nélkül dolgoztál vagy dolgoztattál vasárnap? Papokat rágalmaztál, bántalmaztál? Támogattál-e egyházellenes, keresztényellenes ideológiákat? Az egyház ügyeit sajátoddá teszed-e, készséges vagy-e segíteni? Megszívleled-e, amit az egyház pásztorai mondanak, ill. ellenséges, bántó vagy-e a közösségben?

„Szeresd felebarátodat!”

Család

Imádkoztál rendszeresen családtagjaidért? Gondolsz-e arra, hogy melletted üdvözüljenek? Mennyire akadályozod azt? Bántalmaztad őket szóval vagy tet-

tel? Vannak-e súlyos gondolati bűneid, haragod, gyűlöleted, féltékenységed családtagjaid ellen? Erőszakosan gúzsba kötöd-e őket (telefon, pénz, ellenőrzés)? Házastársad felé fordítasz minőségi időt, lelki figyelmet és testi gyöngédséget? Komoly ok nélkül tagadtad-e meg tartósan a házastársi szexuális életet? Erkölcstelen, abortív eszközzel kizártad-e a gyermekáldást? Házasságtörést követted el, vagy taszítottad abba a másikat? Elláttad alapvető gondoskodó kötelességeidet házastársad, gyermekeid, szüleid felé? Leleki fejlődésüket előmozdítottad? Ügyeltél testi egészségükre? Ellopod-e a családtagjaid fejlődésének lehetőségeit? Gyermekeid erkölcsi és vallásos neveltetésére ügyelsz? Rossz példával ártottál nekik? Meg tudsz bocsátani szeretteidnek? A konfliktusok rendezésében van súlyos mulasztásod, bűnöd? Építéd vagy rombold a nagycsaládi összetartást szavaiddal és tetteiddel? Pozitív-e a légkör körülötled, jó-e veled együtt élni, vagy lehúzódsz mások hangulatát, esetleg agresszív vagy?

Társadalom

Saját helyzetekben megtetted, amit a szociális érzékenység megkíván: adakozás, önkéntesség, segítségnyújtás, vagy csak a magad jólétével foglalkozol? Példa vagy a társadalomban a beszédben, a munkavégzésben, a figyelmességben? Megtartod a polgári törvényeket? Keresztény lelkiismeretességgel veszel részt a politikai életben, olyanokat támogatva, akik a keresztény értékeket megvalósítják? A gazdasági életben keresztény lelkiismerettel veszel részt (vásárlás, szolgáltatás, károkozás)? Szükségben, katasztrófában, balesetben segítettél? Adódat lelkiismeretesen befizetted? Jelen vagy a társadalomban a véleményeddel, és azzal építész, romboldsz vagy inkább hallgatsz? Veszel-e részt a helyi közösség kulturális életében, élesztő vagy-e az egyházon kívüli közösségekben is? Igazságos vagy? Támogatod az igaz értékeket megjelenítő kultúrát, vagy hozzájárulsz a romboló kultúrák terjedéséhez? Rongáltál-e közjót (pad, épület, busz, szemetes)? Óvod-e környezetet élővilágát, ártasz-e súlyosan szemeteléssel, környezetkárosítással?

Emberrés

Tiszteled mindenkién az istenképiséget? Figyeltél embertársaidra? Adtál tanácsot, lelki-anyagi segítséget, amikor kellett? Mások értékét, idejét, munkáját, nézetét tisztelted? Az emberiség egységét vagy

megosztottságát szolgálod kritikáddal, munkáddal? Engeded, hogy mások egymást szeressék? Erősítéd mások házasságát, munkát, és papi hivatását, vagy gyengítéd? Építéd a jó közösséget munkatársaiddal, vagy romboldsz? Visszaéltél hatalmaddal? Igazságtalan, durva voltál alkalmazottjaiddal, ügyfeleiddel? Okoztál kárt más tulajdonában? Csaltál, loptál? Milyen értékben, jóvá tudod-e tenni? Kapzsi, anyagi voltál? Irigy, haragos voltál? Jogos bért visszatartottál, vagy zsugorítottál? A hivatalból rád bízott vagyonnal gondatlan voltál? Pazaroltál? Hazudtál, a rád bízott személyes és hivatali titkot megsértetted? Alaptalanul gyanúsítottál? Ítéltetted? Gyaláztál, csúfoltál másokat? Volt-e rasszista gondolatod, tetted? Megszóltál másokat, hibájukat szükségtelenül kibeszélve? Rágalmaztál másokat? Beszédében van-e durva, obszécen kifejezés? Hamis tanúságot tettél? Van aki haragszik rád? Lustasággal okoztál-e kárt mások életének? Elmulasztottad a jót megtenni? Elfecsérelted az időt? Más csábítottál bűnre, adtál neki tanácsot, segédkezted benne? Békítéd-e magad körül az embereket vagy szítod a feszültséget (szomszédok, pártok, rokonok)? Okoztál-e lelki vagy testi kárt gondatlansággal, vagy szándékos bűnnel? Abortuszra, öngyilkosságra, terrorizmusra, gyilkosságra, eutanáziára beszéltél rá, adtál tanácsot, elkövetted? Testileg bántalmaztál-e más, verkedtél-e, kínoztál-e bárkit (szóval és tettel)?

„Szeresd önmagad!”

Mennyire vagy lemaradva Isten rólad alkotott tervétől? Milyen területeken vagy lusta, ahol lemaradsz a legjobb énedtől? Hol pazarolod el istenadta talentumaidat? Milyen súlyos gondolati bűneid vannak önmagad szeretete ellen? Meghazudod-e időben a fontos döntéseidet, jó döntéseket hozol-e jövődre vonatkozóan – ill. kapkodsz, halogatsz, sodródsz? Imádkozol és dolgozol-e érte? Szereted és ismered önmagad, hivatásnak tartod az életedet? Fejlődés-e folyamatosan testileg és lelkileg? Képezted-e magad a hit, a családi élet, a kultúra, a szakma területén? Tudod-e uralni indulataidat, félelmeidet, vágyaidat? Keresztényként dolgozol az Istentől kapott legjobb tehetséged szerint? Tudod-e munkádat liturgiaként, világi papi hivatással végezni? Ápolod legfontosabb családi, baráti, egyházi közösségi kapcsolataidat, vagy magányosan elzárkózol? Óvod egészségedet, életedet? Mértéktelen voltál az evésben, ivásban, munkában, szereztejeidben, dohányzásban, ill. tv-számítógép, telefon használatában? Van-e függőséged, tartasz-e lefelé valamelyik lejtőn? Fordulsz-e testi-lelki orvoshoz betegség idején? Van-e hanyagság lelki sebed kezelésében? Pihentél-eleget? Mérgeztél a gondolatvilágod szemérmetlen képekkel, filmekkel, pornográfiával, hazug vágyakkal? Kitted magad bűnveszélynek? Szemérmetlen szándékkal érintetted magad, vagy más? Természetellenes paráznságot követted el?

Forrás: görögkatolikus portál

Gyuriga Károly atya vasmiséje

Január 31-én ünnepelte Károly atya pappá szentelésének hatvanötödik évfordulóját. Polgármester úrral és kántor úrral együtt ellátogattunk a zselickislaki. katolikus otthonba, hogy részt vegyünk vasmiséjén. Károly atya szokása szerint mosolyogva, nagy örömmel fogadott bennünket.

Az ünnepélyes szentmisét Varga László püspök úr mutatta be. Prédikációjában hálát adott Károly atya több mint hat évtizedes szolgálatáért. Elmondta róla:

„Az egész egyházmegye tudja, hogy ő egy imádságos pap. Olyan, aki sokat van az Úr előtt, sokat van az Úrban. Ennek köszönhetően nem keseredett bele a papságba. Nem fáradt bele a papságba, s ennek az egyik titka az Úrban való öröm, s ennek az örömmek a forrása az Úrral való nagyon mély közösség. Minden megkeresztelt ember megélheti ezt a közelséget. Ennek az örömmek a forrása az, amit Pál a Filippieknek írt: „Hálaadással párosult könyörgéssel terjesszék imáitokat Isten elé!”

A hála nagyon fontos, mert az ember szívének normál állapota nem a keserűség, a morgás, hanem az öröm. Mindig van miért hálát adni! Ahogy növekszik a hála, úgy növekszik az öröm, s növekszik a szeretet közöttünk”- zárta beszédét a püspök úr.

A szentmise végén az otthon igazgatónője köszöntötte az atyát.

Huszár Rita

Lengyeltóti

Gyere velünk!

2018. május 18-án a Szent Jakab Plébánia egyházközségi kirándulást szervez. Útvonal Kisbér, Majk, Tatabánya, Komárom, Komarno.

A kirándulás folyamán meglátogatjuk a kisbéri Mini-Magyarország Makettparkot, a majki Kamalduli remeteséget, Tatabányán a Gerecse Látogatóközpontot, Komáromban a Monostori erődöt, és a nap végén a felvidéki Komárnoban vacsorázunk. Töltsünk együtt egy kellemes napot! Várjuk szeretettel!

A kirándulás 7000 Ft-ba kerül, minden költséget tartalmaz, diák és nyugdíjas igazolványt hozzanak magukkal!

Jelentkezni: Solymos Mariskánál lehet a 06/30/5277211-os telefonszámon.

21. hittanos tábor

Csókakő vára

Sziklamászás

Nagy csobbanások

A Turul Tatabányán

Sárkányhajózás

Keresztés hadjárt farmerban

Nyári táborunk helyszíne:
Nagytagyospusztá
(Tata és Tatabánya között)

Időpontjai:
Lányok: júl. 8-13.
Fiúk: júl. 15-20.

Szülői tájékoztató:
Lengyeltóti: 2019. máj. 31. du. 5 órakor
Szőlősgyörök: 2019. május 31. este 1/2 7 órakor
Jelentkezni indulásig lehet!
Hittanost, nem hittanost is szeretettel várunk!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520